

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 637—638
Τιμὴ Φύλλου Δρζ. 2

Ἔτος ΚΖ'.
Τηλ. 628.280

15 Φεβρουαρίου 1972 (Π.Ο.Η.)
Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος

Χρόνια δύσκολα. Ἐποχὴ δραματικὴ εἶναι ἡ σημερινὴ ἐποχὴ. Γεμάτη δοκιμασίας, φαινόμενα πρωτάκουστα καὶ ποικίλων προβλημάτων καὶ μεγάλων ἀναγκῶν, ποὺ ζητοῦν λύσιν. Μέσα σὲ πρωτοφανεῖς συνθήκες ἐξελλίσσεται ἡ ζωὴ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν. Καὶ ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ δράμα τῶν ἡμερῶν μας ζητεῖ λύσεις. Ἐπάρχει ὁμως ὁ ΑΥΤΡΩΤΗΣ μας, ὅπως λέγει ὁ Θεὸς Ἀπόστολος. Εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. «Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν Ἀρχιερεὺς...». Τέτοιον δυνατόν καὶ τέλειον Ἀρχιερεῖα (Αὐτρωτὴν) ἀποζητεῖ καὶ σήμερον ἡ ἐποχὴ μας.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ποὺ ἐθνικιστὴ «ἐφ' ἅπαξ» ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ εἶναι ὁ «εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένος» Ἀρχιερεὺς, εἶναι ὁ αἰώνιος καὶ τέλειος Αὐτρωτὴς τῶν πάσης ἐποχῆς ἀνθρώπων. Ἐπομένως καὶ τῆς γενεᾶς τῆς ἰδικῆς μας. Διότι μόνον Αὐτός, δύναται νὰ εὐθυμίῃ ὁρθῶς τὴν ζωὴν καὶ νὰ γίνῃ πραγματικῶς ἀλάνθαστος ὁδηγὸς καὶ Σωτὴρ.

Τοῦτο ἂς ἐξετάσωμεν ἐξ ἀφορμῆς τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ, τοῦ μεγάλου Αὐτοῦ κήρυκος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ διακηρύ-

ξαντος περὶ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὅτι εἶναι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Προαιώνιος, ὁ Συνάναρχος, ὁ ὁμοούσιος καὶ ὁ δυνάμενος σῶζειν εἰς τὸ παντελές. (Ἐβρ. ζ' 25).

Ὅταν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, ἔδιδε τὰς μάχας διὰ τῶν κηρυγμάτων του, ἐναντίον τῶν ἀρνητῶν τῆς Θεότητος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, δὲν ἐσκιαμαχοῦσε. Καὶ οὐτε ἐφοβεῖτο τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς δυνάστας. Καὶ ὅταν ἐλάμβανε τὸν τίτλον ΘΕΟΛΟΓΟΣ διότι ἐπεδείκνυε μὲ τὰς θεολογικὰς ὁμιλίας του, ὅτι ὄντως ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτο ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν ἠγωνίζετο διὰ μίαν ξηρὰν δογματικὴν διδασκαλίαν, ἀλλὰ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν ὁλοκλήρου τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Οἱ νικηφόροι ἀγῶνες Του δὲν ἔχουν ἀπλῶς τὴν σημασίαν, ὅτι δι' αὐτῶν κατετροπώθησαν οἱ αἱρετικοί, ἀλλὰ εἶχον βαθύτερον νόημα. Ἐπρεπε νὰ πιστεῦσῃ ὁ κόσμος, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Νὰ πιστεῦσῃ... διότι χωρὶς τὴν πίστην αὐτήν, ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ὁ Σωτὴρ. Καὶ δὲν εἶναι δυνατόν ὁ Θεὸς Λόγος Του καὶ τὸ Εὐαγγέλιον

Του να έχουν αιώνιον κύρος και να κατευθύνουν όλας τὰς ἐποχὰς καὶ γενεὰς τῶν ἀνθρώπων, ἐφ' ὅσον οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν ὀρθὴν πίστιν εἰς τὸν υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς Χριστός, —ὅπως ἡμεῖς οἱ Γ.Ο. Χ. πιστεύομεν—, ὁ χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, εἶναι ὁ μόνος Τίς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ αἰωνία Θεία διδασκαλία Του εἶναι ἀναλλοίωτος καὶ ἀμετάβλητος, χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἀνάγκην ἀναπροσαρμογῆς καὶ τροποποιήσεως, ἀφαιρέσεως ἢ προσθέσεως, μακρὰν πάσης καινοτομίας ἢ νεωτερισμοῦ, ποὺ ὁδηγοῦν εἰς σχίσματα, Αἵρέσεις καὶ ποικίλας Κακοδοξίας. Οὐδαὶς ἐπιτρέπεται νὰ θέσῃ βέβηλον χεῖρα ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, διὰ νὰ μεταβάλλῃ τι ἐξ αὐτῶν. Διότι τὸ τέλειον δὲν διορθοῦται ὑπὸ τοῦ ἀτελοῦς. Ἐπίστευεν ὁ ἡρώϊκ, Ἱεράρχης Ἅγιος Γρηγόριος ὅτι ἀξίζει νὰ κἀμῃ ἀγῶνας καὶ νὰ δώσῃ μάχας σκληρὰς διὰ τὴν ἀμυναν κατὰ τῶν αἵρέσεων, τῶν βλασφημιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐξελικτικῶν ἐκείνων τάσεων ποὺ ὁδηγοῦν εἰς ἠθικοὺς ἐκτροχιασμοὺς, μονδερνισμοὺς καὶ μηδενισμοὺς.

Ὁ Θεολόγος Γρηγόριος ἐπολέμει ἐναντίον ὅλων ἐκείνων οἱ ὅποιοι διέφθειραν τὴν ὀρθὴν διδασκαλίαν καὶ τὰ Χριστιανικὰ ἥθη τοῦ λαοῦ, μετ' αἰσχροσύνης καὶ πράξεις ἀντιθέτους τῆς ἀληθείας, τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ τοῦ φωτός. Καὶ ἠγωνίσθη μέχρις ἐσχάτων διὰ νὰ διαφυλάξῃ τὸ Ποίμνιόν Του, ἀπὸ τὴν διαφθορὰν καὶ τὰς φοβερὰς ἐκείνας αἵρέσεις. Ἐμάχετο ὁ Θεῖος Ὁστος Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ κρατήσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις καὶ νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ σὺν δαίμονι καὶ οὔτε εἰς ἕν ἰῶτα ἢ μίαν κεραίαν ἀπὸ τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ. Διότι δὲν ἐπιδέχεται ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ μεταβολὴν καὶ ἀλλοίωσιν. Οὐτε μὲ τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων καὶ χιλιετιῶν οὔτε μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν οὔτε μὲ τὴν πρόοδον τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης (ὅπως φωνάζουν οἱ νεωτερισταί), οὔτε μὲ τὴν ἀλλαγὴν τῶν συστημάτων καὶ τῶν καθεστώτων οὔτε μὲ τὴν ἀδιάκοπον διαδοχὴν διαφόρων ἰδεολογικῶν ρευμάτων καὶ ἀντιλήψεων, οὔτε μὲ τὴν ἰδέαν τῆς ἀγάπης ποὺ κηρύσσει ὁ Οἰκουμενισμός, ἀλλ' οὔτε καὶ μὲ αὐτὸν αὐτὸν τὸν τὸν Οἰκουμενισμὸν ποὺ τόσον πολέμει τὸ Ὁρθόδοξον δόγμα τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας μας, διὰ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ εὕρισκόμεθα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἑτοιμοὶ νὰ θυσιασθῶμεν.

Ἡ Θεία διδασκαλία τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως τοῦ Αὐρωτοῦ καὶ Σωτήρος ἡμῶν Θεανθρώπου Ἰησοῦ εἶναι ἡ ἰδία καὶ χθὲς καὶ σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Παράδοσις, ἀκολουθεῖ πιστὰ καὶ ὀρθόδοξα τὰ φωνεῖν καὶ ἀληθινὰ βήματα τοῦ Τίτου καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Σήμερον, εἰς τὸν αἰῶνα τῆς διασπάρσεως τοῦ ἀτόμου καὶ τῶν ταξιδιῶν εἰς τὴν Σελήνην, ... χθὲς πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν τότε ποὺ ὡς μέσον μεταφορικὸν ὑπῆρχε τὸ ὑπόζυγιον καὶ φωτισμὸς ὁ λύχνος καὶ τὸ δαδί. Καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν

ποῦ ἴσως ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ τακτικὴν συγκοινωνίαν μετ' τὴν Σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας καὶ τότε... καὶ καὶ τότε, θὰ μείνῃ ἐξ Ἰσοῦ ἀναλλοίωτος ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία καὶ ἡ ὀρθόδοξος πίστις ποὺ τόσον πολέμουν ὁ Οἰκουμενισμός καὶ οἱ διάφοροι Αἵρεσιολογοί.

Μὰ ἴσως ἐρωτήσουν πολλοί. Σήμερον ποὺ αἱ ἀπαιτήσεις τῆς λεγομένης συγχρονισμένης ζωῆς, (ποὺ εἶναι πάμπολοι) θὰ πιστεύομεν, ὅτι ἐπίστευον οἱ Πατέρες μας πρὸ τόσον αἰῶνων; Καὶ δὲν θὰ πρέπει νὰ συγχρονισθῶμεν καὶ νὰ συγχρονίσωμεν τὰς Χριστιανικὰς μας ἀντιλήψεις καὶ νὰ προσαρμόσωμεν καὶ τὴν ζωὴν μας σύμφωνα μετ' τὴν νοοτροπίαν καὶ τὴν εἰρήνην τῆς συγχρόνου ἐποχῆς; Αὐτὰ λέγουσιν οἱ Οἰκουμενισταί, Νεωτερισταί, Μονδερνισταί, Οὐμανισταί κλπ.

Ποῖα εἶναι αἱ ἀπαιτήσεις τῆς συγχρονισμένης ζωῆς; Ἰδοὺ: Ἡ χαλάρωσις τῶν ἠθικῶν φραγμῶν, ἡ ἐλευθέρωσις τάχα ζωῆς, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ πολλὰ βάρη τῆς οἰκογενείας, αἱ ἐξελιγμένα κοινωνικὰ συνήθειαι, τὰ ἀκατάλληλα θεάματα, τὰ ἄσπερνα τραγούδια, ἡ ἀφόρητος ἐλευθεροστομία, ἡ ἐκτροχιασμένη ἠθικὸς ψυχαγωγία, οἱ ἐναγκαλισμοὶ μετ' τοὺς αἰρετικούς καὶ κακοδόξους, χάριν τῆς δὴθεν ἀγάπης, καὶ πλεῖστα ἄλλα, ὡς καὶ ἡ ἄσπερνος καὶ ἀμαρτωλὴ ἀκατανόμαστος περιβολὴ τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων. Αὐτὰ θεωροῦνται συγχρονισμένοι ἀπαιτήσεις; Αὐταὶ εἶναι ἀπαιτήσεις ὅχι ἀνεπλήρητοι. Ἀπαιτήσεις αἰσθησιακαὶ καὶ ἀμαρτωλαὶ ποὺ δὲν ἐξυψώνουν ἀλλὰ κατεβάζουν τὸν ἄνθρωπον εἰς πολὺ χαμηλὴν ἐπίπεδον.

Ἀπέναντι τῶν ἀπαιτήσεων αὐτῶν, ὁ γνήσιος, Χριστιανός, ὁ Ὁρθόδοξος ἄνθρωπος, καλεῖται νὰ πάρῃ μίαν θέσιν. Ὁφείλει νὰ ἀποδοκιμάσῃ καὶ νὰ καταδικάσῃ ὁ τοιοῦτος Χριστιανὸς κάθε ἐπιβλαβὴ ἐφεύρεσιν ποὺ ἱκανοποιεῖ τὴν σάρκα καὶ κάθε ἀμαρτωλὴν συνήθειαν ποὺ ἐμφανίζεται ὡς δὴθεν συγχρονισμός, ἐνῶ ἀποτελεῖ λοξοδρομίαν καὶ ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ἠθικὴν γραμμὴν τῆς Χριστιανικῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας.

Ἐνόνητον δὲ τυγχάνει ὅτι δύνανται καὶ πρέπει νὰ ἐπωφελοῦνται οἱ Χριστιανοὶ κάθε νομίμου εἰρηκτικῆς τεχνικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς προσόδου. Διότι, ἄλλο ἢ ἀναλλοίωτος χριστιανικὴ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀμετάβλητος Χριστιανικὴ ζωὴ, καὶ ἄλλο ἢ ἀναγκαῖα καὶ χρησιμὸς βελτίωσις τῶν βιοτικῶν συνθηκῶν, διὰ τῆς χρησιμοποίησεως παντὸς καλοῦ καὶ νομίμου, ποὺ ἐφεινέσκει ὁ ἄνθρωπος μετ' τὸν φωτισμὸν τοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι ὁ κόμβος τοῦ ὅλου ζητήματος καὶ ἐδῶ γίνεται συνήθως ἡ σύγχυσις. Διότι νομίζουν πολλοὶ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐφώνησαν ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος νὰ συμβαθῶμεν (ἄκουσον, ἄκουσον) τὸν Καρνάβαλον καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐρωτοτροποῦν μετ' τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας, νομίζουν ὅτι δύνανται νὰ κάμουν ὀρισμένους ἀβασίλους καὶ ὑποχωρήσεις εἰς τὸν ἠθικὸν νόμον τοῦ Εὐαγγελίου μετ' τὸ δικαιολογητικὸν ὅτι... δὲν ζοῦμε σήμερον εἰς τὴν ξεπερασμένην πλέον ἐποχὴν τῶν Πατέρων μας. Δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα ἀσυγχρόνιστοι

καὶ ὁπισθοδρομικαί.

Ἀλλὰ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος ποὺ εἶναι ἄριστος καθοδηγητὴς ἐπὶ τοῦ προκαμένου, θέλει τὸν Χριστιανὸν «ἀμίαντον, κεχωρισμένον, ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν» τάσεων καὶ ἀπαιτήσεων τῆς ἐποχῆς. Θέλει τὴν Ὁρθοδοξίαν ἥτις εἶναι ὁ ζῶν θησαυρὸς, ποὺ δέον νὰ διατηρῇται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν ἀναλλοίωτος καὶ ἀλώβητος, διὰ νὰ μεταδίδῃ ἐσαεὶ ὅλην τὴν ζωτικότητα τῆς δοθῆς πίστεως. Ἡ Ὁρθοδοξία ἐκφράζει τὸ τέλειον τὸ φῶς, τὴν ἀλήθειαν, τὴν ζωὴν, καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὸν σκοτεινόν, τὸν ἀναληθῆ, τὸν ἄχαρι τὸν ἀτελῆ μηδενισμόν, Οὐμανισμόν, Οἰκουμενισμόν.

Οἱ ἡθικῶς ὅμως παραπλόντες καὶ δῆθεν συγχρονισμένοι καὶ ἀνθρωπισταί, χορηγοποιοῦν αὐτοὺς τοὺς χαρακτηρισμοὺς, τοῦ νεωτερισμοῦ καὶ μονοθερισμοῦ, κλπ., διὰ νὰ χαρακτηρίσουν ἐκείνους ποὺ δὲν εἶναι πρόθυμοι νὰ κάμουν ἀβαρίας καὶ ὑποχωρήσεις καὶ εἶναι σταθεροὶ καὶ ἀμετακίνητοι εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις καὶ δὲν θέλουν νὰ εἶναι χλιαροὶ καὶ ἐλαστικοὶ εἰς ζητήματα Ὁρθοδοξίας, ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων.

Ὀνομάζουσιν ὁπισθοδρομικοὺς ἐκείνους, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ «γυμιάζωσι τῇ κακίᾳ» καὶ ὁρθοτομοῦν τὸν

λόγον τῆς ἀληθείας. Ἐκείνους ποὺ πηγαίνουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ζητοῦν τὸ φῶς, ποὺ ἀγωνίζονται νὰ διατηρήσουν τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς, τὴν εὐπρέπειαν τῆς γλώσσης, τὴν καθαρότητα τῶν σκέψεων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν. Ἐκείνους ποὺ ἀρνοῦνται νὰ ἀκολουθήσουν τοὺς νεωτεριστάς, τοὺς Οἰκουμενιστάς, τοὺς καινοτόμους ἐκείνους ποὺ ἀκούουν εἰς τὸ ὄνομα ΓΟΧ Παλασιμερολογίται.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, ὁ ἄκακος, ὁ ἀμίαντος, ὁ κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν, μᾶς βοητοφρονεῖ καὶ μᾶς λέγει:

«Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ὁ ἀνέσπερος ἥλιος, τὸν ὁποῖον ἤναφεν εἰς τὸ πνευματικὸν στερέωμα ἡ Ἁγία Τριάς, διὰ νὰ φαίνητὶ Αἰώνως».

Αἱ χριστιανικαὶ ἀρχαὶ εἶναι αἰώνιοι καὶ ἀμετάβλητοι καὶ ἀπαιτεῖται θυσία, διὰ νὰ διαφυλάξωμεν τὴν πατρώαν ταύτην παρακαταθήκην καὶ ἡ θυσία αὕτη βραβεύεται μὲ χαρὰν μόνιμον καὶ μὲ ἀναφαίρετον γαλήνην τῆς συνειδήσεως. Καὶ τὴν θυσίαν ταύτην ὀφείλομεν νὰ τὴν προσφέρωμεν περισσώτερον τῶν ἄλλων ἡμεῖς οἱ Γ.Ο.Χ.

Ἐμπρὸς λοιπὸν ὡς προχωρήσωμεν μὲ αὐτοθυσίαν, μὲ πίστιν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν μας καὶ τὰς Ἱ-

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν τελετὴν τῶν ᾿Θεοφανείων εἰς Θεσσαλονίκην.

Ἀπὸ τοὺς μαργαρίτας τῶν Νηπτιυῶν Πατέρων

ΠΕΡΙ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Τοῦ Ἀββᾶ Ἰσαάκ.

«Ὡς περ νέφος καλύπτει τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης, οὕτω καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς γαστρὸς τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς ψυχῆς. Καθάπερ πυρὸς φλόξ ἐν ξηροῖς ξύλοις, οὕτω καὶ τὸ σῶμα γαστρὸς ἱμπεπλησμένης. Καθάπερ ὅλη παρὰ ὅλη αὐξάνει τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς, οὕτω καὶ ἡ ποικιλία τῶν βρωμάτων τὴν τοῦ σώματος κίνησιν. Ἐν σώματι φιληδόνῳ ἡ γνώσις τοῦ Θεοῦ οὐκ οἰκεῖ καὶ ὁ ἀγαπῶν τὸ ἴδιον σῶμα, τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος οὐκ ἐπιτεύχεται...».

Τοῦ Ἀββᾶ Ἰσαάκ.

«Ὡς περ λύκῳ πρόβατον οὐ συνέρχεται εἰς τεκνογονίαν, οὕτως οὐτε κόρῳ (χορτασμῷ μέχρις ἀηδίας) πόνος καρδιακὸς εἰς κήσιν ἀρετῶν, νεότητος σάρκες λαινόμεναι (παχυνόμεναι) διαφορῶς ἐρώμασι καὶ οἰνοποσίαις, ὥς χοῖρος ἐτοιμος εἰς σφαγὴν. Οὕτω τῇ πυρώσει τῶν τοῦ σώματος ἡδονῶν ἡ ψυχὴ κατασφάζεται, καὶ τῇ ζέσει τῆς κακῆς ἐπιθυμίας ὁ νοῦς αἰχμαλωτίζεται, ἀντέχειν πρὸς τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς μὴ δυνάμενος. Εἰσροὴ γὰρ αἵματος, ἐκροὴν πνεύματος κατερράζεται...».

Τοῦ Παλλαδίου.

Ὁ Μέγας Μακάριος Ἀλεξανδρεὺς ἀκούσας περὶ τῶν Ταβεννησιωτῶν, τοῦ ὅτι μεγάλῃν ἔχουσι πολιτείαν (ὀψηλὴν ζωὴν) μεταμφιασάμενος καὶ ἀναλαβὼν κοσμικὸν σχῆμα, εἰς Θηβαῖδα τε ἀελθὼν δι' ἡμερῶν δεκαπέντε, παρεγένετο πρὸς τὸ ἀσκητήριον τῶν Ταβεννησιωτῶν καὶ προσαναγγελθῆναι περὶ αὐτοῦ ἠρεῖτο τῷ Ἀρχιμανδρίτῃ Παχωμίῳ, ἀνδρὶ προφητικῷ, ὃ

Πανηγύρεις Μαρτίου

Τὴν 9 Μαρτίου ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τῶν Ἀγίων 40 Μαρτύρων πανηγυρίζει τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἀρτεμίου Κορδαλλοῦ.

*

Τὴν 25 Μαρτίου ἡμέραν τῆς Μεγ. Παρασκευῆς ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου μετατίθεται τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα.

εὐρὰς Παραδόσεις καὶ ὡς ἐκλέξαμεν τὴν ἀγαθὴν μεμερίδα τῆς ἀληθῶς Εὐτυχισμένης Χριστιανικῆς Ὁρθόδοξου ζωῆς καὶ τῆς Εὐτυχίας ποῦ χαρίζει ὁ Γλυκὺς Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. ΓΕΝΟΙΤΟ

Α. Σ. Π.

κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν οὐκ ἐγνωσθῇ τὰ κατὰ τὸν Μακάριον τότε παρὰ τοῦ Πνεύματος. Εἰσκληθεῖς οὖν καὶ τῷ Παχωμίῳ ἐντυχὼν, εἶπε: Δέομαι σου, Κύριε, δέξαι με εἰς τὴν Μονὴν σου ἵνα γένωμαι Μοναχός. Λέγει αὐτῷ ὁ Παχώμιος: Ἦδη εἰς γῆρας ἤλθας (ἐφθασας) καὶ πῶς δυνήσῃ ἀσκεῖν;... Οὐκ ἐδέξατο οὖν αὐτὸν ὁ Παχώμιος, ἀλλ' ἀπεπέμφατο (τὸν ἐδιώξεν). Ὁ δὲ προσεκαρτέρησε τῇ πυλῶνι νῆστις ἑπτὰ ἡμέρας καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ Παχώμιος, εἰσκαλεῖται πάλιν αὐτὸν καὶ λέγει τὰ πρότερα. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Δέξαι με, Ἀββᾶ, καὶ ἐὰν μὴ νηστεύω ὥς οἱ ἀδελφοί, καὶ ἐργάζομαι ὥς ἐργάζονται, τότε κελεύεις ἐκριθῆναι τῆς Μονῆς. Ἐδέξατο οὖν αὐτόν, καὶ συνέστησε τοῖς ἐν τῇ Μονῇ. Εἶτα παρελθόντος ὀλίγου χρόνου ἦλθεν ἡ τεσσαρακοστὴ (ἡ Μεγάλῃ). Εἶδεν οὖν ὁ γέρον τὸς ἀδελφούς διαφόρους πολιτείας ἀναλαμβάνοντας... αὐτὸς δὲ θρέξας τοὺς ἐκ φοινίκων θαλλοὺς εἰς πλῆθος, ἔστη ἐν γωνίᾳ μιᾷ (τῆς Μονῆς). Καὶ μέχρις ὅτου ἡ τεσσαρακοστὴ διήλθε καὶ τὸ Πάσχα παρογένονεν, οὐκ ἄρτου ἐγεύσατο, οὐχ ὕδατος, οὐ γόνυ ἔκαμψεν, οὐκ ἐκάθησεν, οὐκ ἀνέπεσεν, οὐδενὸς ἄλλου ἐγεύσατο, εἰ μὴ κράμβης (λαχάνου) φύλλων ὧμων κατὰ Κυριακὴν, οὐκ ἐλάλησε πρὸς τινα λόγον μικρὸν ἢ μέγαν, ἀλλ' ἴστατο σιωπῶν... προσευχόμενος, ταῖς δὲ χερσὶ τοὺς θαλλοὺς πλέκων. Τὴν οὖν υπερβολικὴν αὐτοῦ καρτερίαν οἱ ἀδελφοὶ θεασάμενοι, προσελθόντες τῷ Παχωμίῳ εἶπον: Πόθεν ἡμῖν Ἀββᾶ, ἡγάγες τοῦτον τὸν ἄσκητον πρὸς ἡμετέραν κατὰκρισιν; ἢ ἔκβαλε τοῦτον ἐντεῦθεν, ἢ ἔσο εἰδὼς ὅτι πάντες ἡμεῖς διαχωρίζομεθά σου σήμερον. Ὁ δὲ Μέγας Παχώμιος μαθὼν τὰ κατὰ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν ὑπὲρ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἀσκήσιν, προσηύξατο τῷ Θεῷ ἀποκαλυφθῆναι αὐτῷ, τίς ἐστιν ὁτός, ὃς τοιαύτην ὑπαμιονὴν ἐπεδείξατο; Ἀπεκαλύφθη οὖν αὐτῷ (ὅπῃ τοῦ Θεοῦ) ὅτι αὗτος ἐστὶ Μακάριος ὁ Μοναχός. Τότε προσελθὼν αὐτῷ ὁ Παχώμιος ἐκράτησε τὴν χεῖραν αὐτοῦ, καὶ εἰσάγει αὐτόν εἰς τὸ εὐκτήριον, καὶ ἀσπασάμενος αὐτῷ λέγει: Δεῦρο (ἐλθὲ) καλόγηρε, σὺ εἰ ὁ Μακάριος; καὶ ἵνα τί ἀπέκρυψας ἀπ' ἐμοῦ; Ἐκ πολλῶν ἐτῶν σὲ ἐπεθύμουν ἰδεῖν, ἀκούων τὰ περὶ σοῦ. Χάριν σοι ἔχω ὅτι ἐκονδύλισας (κατεβίβασες τὸν ὄγκον τῆς οἰήσεως) τὰ παιδία μου, ἵνα μὴ μέγα φρονῶσιν ἐπὶ τῇ ἐαυτῶν ἀσκήσει. Παρακαλῶ οὖν σε λοιπὸν, ἀπελθε εἰς τὸν τόπον σου· αὐτάρκης γὰρ ὠκοδόμησας ἡμᾶς καὶ εὐχου ὑπὲρ ἡμῶν... ἀνεχώρησε καὶ ἦλθεν εἰς τὸ κελλίον αὐτοῦ.

(Ἐκ τοῦ Εὐεργετινοῦ βιβλ. 2ον, ὑπόθεσις ΙΕ' σελ. 191 καὶ ὑπόθ. ΙΖ' σελ. 194).

Ἡ Ἐυηλγία τῶν ματαιομβῶν στὴν Σοβιετικὴν Ρωσία

Ὅτι στενὴ ἡ πύλη, καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς
ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν... Ματθ. Ζ!

ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Καλομοίρου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Με αὐτὴν τὴν ἁρμονικὴν συνεργασίαν Κράτους καὶ Ἐκκλησίας ἐξουδετέρωσε ὁ Σέργιος μέγα πλῆθος ἱερέων καὶ ἀρχιερέων. Ἔτσι ὁ Ἐπίσκοπος Δημήτριος τοῦ Γκντόβ πέρασε δέκα χρόνια σὲ ἀπομόνωσι πρὶν τουφεκισθῇ. Ὁ Ἐπίσκοπος Σέργιος τῆς Νάρβα πέθανε στὴν ἐξορία. Τὸν Ἐπίσκοπο Βίκτωρα τοῦ Βοτκίνσκ τὸν ἐστεῖλαν γιὰ τρεῖς χρόνια στὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως τοῦ Σολοβέτσκι καὶ ἀπὸ κεῖ στὴν ἐξορία ὅπου καὶ πέθανε. Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀλέξιος τοῦ Κοζλόφ πέθανε καὶ αὐτὸς στὴν ἐξορία. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεὶμ ἐξορίσθηκε ἐπίσης. Ὁ Ἐπίσκοπος Εὐγένιος τοῦ Ροστόφ συνελήφθη καὶ ἔκτοτε κανεὶς δὲν ἔμαθε τί ἀπέγινε. Τὸν γηραιὸ Μητροπολίτη Ἀγαθάγγελο δὲν τὸν ἐξόρισαν ἀλλὰ τοῦ ἀπηγόρευσαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Γιάροσλαβ. Πέθανε πολὺ σύντομα. Ὁ Σέργιος ἔκανε μεγάλες προσπάθειες νὰ πάρῃ μὲ τὸ μέρος του τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεὶμ τοῦ Οὐγκλιχ. Προσφέρθη νὰ τὸν προαγάγῃ σὲ μητροπολίτη — γιὰ τοὺς Ρώσους ὁ τίτλος τοῦ Μητροπολίτου εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τὸν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου — ἐνῶ συγχρόνως τὸν ἔθετε ὑπὸ ἀναγόρευσιν. Τὸ μόνο ποὺ τοῦ ζήτησε ἦταν νὰ δεχθῇ τὸν διορισμὸν του ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Σέργιον, πράγμα ποὺ θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ ἀναγνώρισιν τοῦ Σεργίου. Ὁ Σεραφεὶμ ἀνῆλθε κατηγορηματικῶς. Παρόμοιες προτάσεις ἔκαναν ὁ Σέργιος καὶ οἱ Σοβιετικοὶ στὸν φιλαρκαϊσμένον Μητροπολίτη Πέτρο. Τοῦ ζήτησαν ἢ νὰ προσυπογράψῃ τὴν «Διακήρυξιν» τοῦ Σεργίου ἢ νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸν τίτλον τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου. Εἰς ἀπαύλαγμα θὰ τοῦ χάριζαν τὴν ἐλευθερίαν του. Ὁ Πέτρος ἀνῆλθε καὶ τίς δύο προτάσεις.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ἱερόθεος τοῦ Νικόλσκ συνελήφθη τὸν Μάϊον τοῦ 1928. Ἡ σύλληψις του ὅμως ἔγινε ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὸν λαὸ καὶ μαζεύθηκε πλῆθος ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι διεμαρτύροντο ζωηρῶς. Χωρὶς νὰ διαστάσουν, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἀρχῶν, πυροβόλησαν τὸν Ἐπίσκοπον σὲ κεφάλιν καὶ τὸν ἄφησαν νεκρὸν στὰ χεῖρα τοῦ ποιμνίου του. Ἔτσι οἱ καλοὶ ποιμένες, ἔδωσαν τὴν ζωὴν αὐτῶν ὑπὲρ τῶν προβάτων.

Τελικῶς ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι ποὺ πολέμησαν τὸν σχηματικὸν Σέργιον καὶ τὴν διορισθεῖσαν ἀπὸ τοὺς Μπολσεβίκους Σύνοδόν του, ὅλοι οἱ γνήσιοι Ἱεράρχαι τῆς Ρωσ. Ἐκκλησίας ἐφυγὰν ἀπ' αὐτὴν τὴν ζωὴν,

ἄλλοι διαίως καὶ ἄλλοι ἀπὸ τίς κακουχίας καὶ τίς στερήσεις τῆς ἐξορίας. Εἶναι εὐλόγον ὥστερα ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτὸ νὰ διερωτηθῇ κανεὶς πῶς μολοῖμε ἀκόμη γιὰ Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν στὴν Ρωσία.

Καὶ ὅμως σήμερον ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία, ἡ ἀληθινή, σφύζει ἀπὸ ζωὴ καὶ ἀγιότητα καὶ δίδει καθημερινῶς στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ πλῆθος μαρτύρων. Ἐχει τοὺς Ἐπισκόπους καὶ τοὺς Ἱερεῖς τῆς ὁπῶς πάντα, μόνον ποὺ σήμερον, πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ ἐμπιστος γιὰ νὰ γνωρίσῃς ἕναν ἱερέα ἢ ἕναν ἐπίσκοπον. Αὐτὸς ποὺ κάθεται δίπλα σου στὸ λεωφορεῖον, αὐτὸς ποὺ ἐργάζεται μαζὶ σου στὸ ἐργοστάσιον ἢ αὐτὸς ποὺ σκάβει μπροστά σου τὸν ὁμαδικὸν σὰς τάφο στὸ στρατόπεδον συγκεντρώσεως, μπορεῖ κάλλιστα νὰ εἶναι ἱερεὺς ἢ ἀρχιερεὺς.

Πράγματι, οἱ Ἐπίσκοποι ποὺ ἀντιστάθηκαν στὸν Σέργιον τὸ 1927, κατάλαβαν ὁμῶς ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν μποροῦσε νὰ συνεχίσῃ τὴ ζωὴν της μὲ τὴ συνηθισμένη της μορφή. Ἔπρεπε, ὥστερα ἀπὸ τόσους αἰῶνες, νὰ ξανακατεβῇ στὶς κατακόμβες. Ὁ Ἰωσήφ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ποὺ ἐτάχθησαν μαζὶ του, χειροτονήσαν πολλοὺς Ἐπισκόπους καὶ Ἱερεῖς, ὅμως τοὺς χειροτόνησαν κρυφὰ καὶ τοὺς ἐστεῖλαν νὰ συνεχίσουν τὴς συνηθισμένες ἐργασίας τους μὲ τὰ πολιτικά τους ρούχα. Μόνον ἐλάχιστοι, πολὺ ἐμπιστοι ἄνθρωποι τοῦ κύκλου τους γνωρίζουν τὴν ἰδιότητά τους. Ἔτσι μόνον μπόρεσε νὰ συνεχισθῇ ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας στὴ Ρωσία. Ἀλλὰ οἱ χειροτονίες δὲν ἔγιναν μόνον ἀπὸ ἐλευθέρους Ἀρχιερεῖς. Συνεχίσθησαν μὲ τὸν ἴδιον, ἴσως καὶ μὲ ἐντονώτερον ρυθμὸ μέσα σὲ στρατόπεδα συγκεντρώσεως.

Οἱ Σοβιετικοὶ εἶχαν φερθεῖ πολὺ ἀπόρροια σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωσιν. Ἔβαζαν πολὺ συχνὰ τρεῖς καὶ τέσσαρες Ἀρχιερεῖς στὸ ἴδιον στρατόπεδον συγκεντρώσεως μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους κρατούμενους γιὰ τὴν πίστι λαϊκοὺς ἢ κληρικοὺς. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λαϊκοὺς καὶ τοὺς κληρικοὺς γένησαν ἀπὸ τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως ἀργότερα χειροτονημένοι κρυφὰ ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς. Ὁ Καθηγητὴς I. M. ANDREET πρώην κατάδικος στὸ στρατόπεδον συγκεντρώσεως τοῦ Μοναστηριοῦ Σολοβέτσκι περιγράφει στὰ ἄρθρα ποὺ ἔγραψε μετὰ τὴ διαφυγὴν του στὴν Ἀμερικὴ πῶς οἱ κρατούμενοι στὸ Σολοβέτσκι Ἀρχιερεῖς τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Βίκτωρ, Ἰλαρίων, Νεκτάριος καὶ Μάξιμος χειροτονήσαν μὲ

κίνδυνο της ζωής τους πολλούς νέους Έπισκόπους. (Βλέπε π.χ. το άρθρον του)

Bishop Maxim of Serpukhov

στο 'Αμερικανικό περιοδικό «Ο κόσμος της 'Ορθοδοξίας» Μάιος — 'Ιούνιος 1970). Η άρχιερατική ιδιότης των ανθρώπων αυτών δεν γίνεται ευρύτερα γνωστή παρά μόνον μετά τη σύλληψη ή το θάνατό τους. Δεν πάει πολύς καιρός που οι Σοβιετικές εφημερίδες ανέγραψαν την παρακάτω ειδήσι: ο οδηγός μιας σιδηροδρομικής μηχανής πέθανε ξαφνικά από καρδιακή προσβολή. Είχε παρουσιομοφορηθεί έπανελημένος για την αρίστη του έλπίδοσι. Στη μικρή βαλίτσα που έπαιρνε πάντοτε μαζί του στα ταξίδια του ή αστυνομία βρήκε άμφια 'Αρχιερέως που όπως διαπιστώθη άνήσαν στον ίδιο.. Ήταν έπίσκοπος που με τις σιδηροδρομικές μετακινήσεις του εξυπηρετούσε και ελπίμενε πολλές επαρχίες.

Ένας από τους πιο γνωστούς στη Δύσι μυστικούς Έπισκόπους της Έκκλησίας των κατακομβών είναι ο γιατρός Μιχαήλ 'Αλεξάντροβιτς Ζιζιλένκο ο οποίος τοιφεύσθηκε στη Μόσχα στις 6 'Ιουλίου του 1931. Γεννήθηκε στην Πολωνία το 1885. Σπούδασε ιατρική στο Πανεπιστήμιο της Μόσχας. Το 1911 παντρεύτηκε μια συμφοιτήριά του με την οποία έζησε μόνο μισό χρόνο. Η γυναίκα του πέθανε εξ' αιτίας της εγκυμοσύνης της διότι δεν δέχτηκε να υποστηί άμβλωση παρ' όλον ότι οι γιατροί την είχαν προειδοποίηση για το θάνατό της εάν άφηνε να συνεχισθί ή κύηση.

Κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο ύπηρετησε ως στρατιωτικός ιατρός στο μέτωπο της Αυστρίας. Κατόπιν επί πολ' χρόνια ύπηρετησε ως 'Αρχίατρος στις φιλικές Ταγκάνκα της Μόσχας. Φίλος και προσωπικός ιατρός του Πατριάρχου Τύχωνος έδιδάχθη από αυτόν ότι ή εκκλησία δεν θα μπορούσε επί πολύ ακόμη να ζήσει φανερά και ότι γρήγορα θα άναγκαζόταν να καταφύγη στις κατακόμβες αν ήθελε να διατηρήσει την πιστότητά της στον Χριστό. Ο Τύχων τον όδγήρησε να δεχθί μυστικά το Μοναχικό σχήμα με την έντολή να γίνη Έπίσκοπος εάν έβλεπε την 'Ανοτάτη 'Ιεραρχία να προσίδη το Χριστό και να παραδίδη στην Σοβιετική έξουσία την πνευματική έλευθερία της Έκκλησίας.

Μετά την διακήρυξι του Σεργίου, ο Ζιζιλένκο είδε ότι έπρεπε να εκτελέσει την έντολή του Πατριάρχου. Πήγε στην Πετρούπολι, που είχε γίνει το κέντρο της αντίστασης κατά του Σεργίου και χειροτονήθηκε Έπίσκοπος από τους Έπισκόπους που συνετάχισαν με τον Μητροπολίτη 'Ιωσήφ, τον Έπίσκοπο Δημήτριο του Γεντόβ και άλλους. Ο νέος Έπίσκοπος ονομάσθηκε Μάξιμος του Σερπούκωφ και επέσχεψε στη Μόσχα όπου συνέχισε την εργασίαν του ως 'Αρχίατρος των φιλικών Ταγκάνκα. Στο Σερπούκωφ ύπηρχον 18 ένορίες. Όταν οι πιστοί έμειθαν ποιός ήταν ο Έπίσκοπός τους και οι 18 ένορίες πήγαν με το μέρος του διαζόπωντας κάθε κοινωνία με τον Σεργιο. Άλλά και από τις γειτονικές πόλεις

Κολόμνα, Ζβενίγοροντ, Βολοκολάμσκ, Περένσλαβ, Ζαντέσκυ και άλλες ένας μεγάλος όρθημός από ένορίες άκολούθησαν το παράδειγμα του Σερπούκωφ. Τπάρχει ένα ντοκουμέντο με χρονολογία 30 Δεκεμβρίου 1927 υπογεγραμμένο από τον κλήρο και το λαό του Σερπούκωφ που είναι μια διακήρυξι προς τον Σεργιο και πρόπει να έχη γραφεί τη υποδείξι ή από τον ίδιο το Μάξιμο χωρίς φυσικά να τον αναφέρει. Στην αρχή ο Μάξιμος κατόρθωσε να μην προσελκύση την προσοχή της μυστικής αστυνομίας, το ρεύμα όμως των πιστών προς αυτόν ήσαν τόσο μεγάλο ώστε δεν άργησε ή προδοσία που άπεκάλυψε στις 'Αρχές ποιός ήταν ο Έπίσκοπος Μάξιμος. Το σκάνδαλο ήταν μεγάλο: Ένας άνώτερος Σοβιετικός υπάλληλος έχθρος του λαού...! Συνελήφθη το καλοκαίρι του 1929 και ύπεβλήθη σε μακρές και βασανιστικές ανακρίσεις. Τελικώς έστάλη στο φοβερότερο στρατόπεδο συγκεντρώσεως της Σοβιετικής Έπιγρατείας το Μοναστήρι του Σολοβέτσκι. Όπως άπεδείχθη κατόπιν ο λόγος για τον όποιον δεν τον καταδικάσαν άμέσως εις θάνατον ήταν ότι χρειάζοντουσαν τις ιατρικές ύπηρεσίες του στο στρατόπεδο εκείνο. Πράγματι αν και τυπικώς είχε μία κατώτερη θέση στην ύγειονομική ύπηρεσία του στρατοπέδου, σε λίγο οι ιατρικές ικανότητές του τον άνέδειξαν ούσιαστικά άρχηγό των ιατρών του Σολοβέτσκι. Σ' αυτόν κατέφταναν για την ύγείαν τους και αυτοί οι άνώτεροι άξιωματικοί της G.P.U. Αυτό βοήθησε πάρα πολύ την ζωή της Έκκλησίας των Κατακομβών μέσα στο στρατόπεδο. Η έλευθερία κινήσεων που είχε ως ιατρός του άφησε πολλές δυνατότητες επαφών με ιατρούς άσθενείς και σπουδασίτρο, με κληρικούς. Υπηρετούσε ως ιατρός αλλά έμενε κυρίως ένας ιερέας. Φρόντιζε προ παντός να παρευρίσκειται στις τελειταιές στιγμές των βαρέως άσθενών και είχε κάνει έντύπωση το γεγονός ότι ήξερε με ακρίβεια τη στιγμή του θανάτου των άσθενών του. Ο Μάξιμος και ο συγκατομήμενός του ιατρός ΑΝΤΡΕΪΦ έδωσαν πολλές εύκαιριές στους συγκατομήμενους τον Έπισκόπους και προσβιτέρους να χρησιμοποιήσουν κρυφά τα γραφεία και ιατρεία της ύγειονομικής ύπηρεσίας για την θεία λειτουργία και άλλες θρησκευτικές τελετές που άπηγορεύοντο με ποινή θανάτου. Μαζι με τους Έπισκόπους Βίλνωφ, Νεκτάριο και 'Ιλαρίωνα ο Μάξιμος χειροτόνησε ολόκληρη σειρά χηρευσάντων ιερέων ή λαϊκών σε Έπισκόπους

(Άκολούθει)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλούνται οι κ.κ. Συνδρομηταί όπως μζς ένημερώνουν εις περίπτωση άλλαγής κατοικίας των.

Ἐπιστολή

Ἀχαρνὰὶ τῇ 18.1.1972

Μακαριώτατε,

Εἰς τὸ ἀπὸ 18.11.1971 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος «Ἀπογευματινὴ» ἐδημοσιεύθησαν ὡρισμένοι περικοπαὶ ἐκ τῆς ὁμιλίας τοῦ μαρτυρικοῦ ὁμολογητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Γαλανοπούλου, κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ Ροταριανοῦ Ὁμίλου Ἀθηνῶν με θέμα: «Ἡ ἀποτέφρωση τῶν νεκρῶν, ἱατρικὰ καὶ θρησκευτικὰ ἀπόψεις».

Κατόπιν τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὁμιλίας αὐτῆς, ἀπέστειλα εἰς τὴν ἐν λόγω ἐφημερίδα ἐπιστολὴν μου σχετικὰς μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ὁμιλίας τοῦ κ. ὁμολογητοῦ, μετὰ τὴν παράκλησιν ὅπως αὕτη δημοσιευθῇ. Ἡ ἀπάντησις ἥτις μοι ἐδόθη ἀπὸ τηλεφώνου παρὰ τοῦ ἀρμοδίου κ. Γαλανοπούλου διὰ ποῖον λόγον δὲν δημοσιεύεται, ἦτο ἡ ἐξῆς: «Ὅτι δυστυχῶς δι' αὐτοὺς θίγεται πολὺ ὁ κ. Γαλανόπουλος διὰ τῆς ἐπιστολῆς μου καὶ ἀδυνατοῦν νὰ τὴν δημοσιεύσουν! Ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ἔχει τὴν αὐτὴν γνώμην καὶ παραδέχεται τὰς ἀπόψεις τοῦ κ. ὁμολογητοῦ, διὰ λόγους δὲ ἄξιοις ἀπορροίας οὐδέποτε ἡσπασθῇ καὶ οὔτε πρόκειται ποτὲ νὰ ἀσπασθῇ ἅγια λείψανα ἁγίων!! Ὡ! ἀξιοθρήνητον κατόντημα».

Μετὰ θαυμάτης πικρίας καὶ ἐκπλήξεως ἤκουσα ἀπὸ χεῖλῃ (Ὁρθόδοξου Χριστιανοῦ, ἐκτὸς βέβαια ἐὰν πρόκειται περὶ ἀθέου, μασώνου ἢ αἰρετικοῦ) νὰ ἀρνήται τὸν ἐσπασμὸν τῶν ἁγίων λειψάνων διὰ λόγους ἀξιοπρεπείας! Κατόπιν λοιπὸν αὐτῶν, παρακαλῶ μετὰ σεβασμοῦ εὐαρεστηθῆτε ὅπως εἰς τὸ φύλλον τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθόδοξης» δημοσιεύσητε τὰ ἀκόλουθα:

Κατὰ τὴν ἀποφύ τῶν κ. Γαλανοπούλου, πρέπει ὅπως δήποτε νὰ γίνεσθαι ἡ καύσις τῶν νεκρῶν διὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους λόγους τοὺς ὁποίους ἀνέφερε, χάριν δὲ συντομίας παραλείπω.

Κατὰ τὸν ὁμιλητὴν βέβαια, ὅλα τὰ ἀντίθετα ἐπὶ χε ρήματα τῶν ἀντιτιθεμένων, ὅπως καὶ ὁ φόβος προκλήσεως σκανδάλου καὶ σχίσματος μετὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐλέγχωνται ὡς ὀστήρικτα! Διότι ἡ καύσις θὰ εἶναι κατ' ἀρχὴν προαιρετικὴ καὶ θὰ περιορίζεται εἰς τὰ μεγάλα ἁστικά κέντρα καὶ οἱ πιστοὶ θὰ διαφωτίζονται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν μαθητικῶν θρανίων ὅτι δὲν πρόκειται περὶ δογματικοῦ θέματος, ἀλλὰ περὶ ἀπλοῦ τελετουργικοῦ ἐθίμου πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ συνόλου. Καὶ τελικῶς ὅτι θὰ ἀντικατασταθῇ ἡ ταφὴ τῶν νεκρῶν μετὰ τὴν καύσιν, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ ἐγκριθῇ καὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν κλπ. Ἡ γνώμη τοῦ ὁμολογητοῦ, εἶναι λανθασμένη. Ὅπως ὁ ἴδιος ἀνέπτυξε τὰς ἀπόψεις του, ἀναγκάζομαι ὅχι μόνον ἐγὼ ὡς Χριστιανὴ Ὁρθόδοξος Ἑλληνίς νὰ τὰς ἀπορρίψω, ἀλλὰ (λόκληρος ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὸς λαός. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπικροτήσωμεν αὐτάς, καθ' ἣν στιγμήν εἰς πάντας ἡμᾶς τοὺς Ὁρθόδοξους εἶναι γνωστόν, ὅτι ἕως συντελείας τοῦ αἵματος, θὰ ὑπάρχουν ἐπὶ τῆς γῆς Ἅγιοι, τόσοι ἄνδρες, ὅσον καὶ γυναῖκες, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν καὶ εἰς ἐκάστην ἐποχὴν ἀναφαινόμενοι ὡς φαινοειστέρες; Διὰ τῆς ἀνοκομιδῆς δὲ τῶν ἁγίων αὐτῶν λειψάνων εὐωδιάζουν, θαυματουροῦν

καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀποδεικνύεται ἡ ἀγιότης τῶν τιμωμένων ἀπὸ τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ὡς Ἅγιοι; Ἐὰν λοιπὸν θὰ εἶχε καθιερωθῇ ἡ καύσις ἀντὶ τῆς ταφῆς, θὰ εἶχαμε τὰ Ἅγια λείψανα τῆς Ὁσίας Μεθοδίας τὰ ὁποῖα φυλάσσονται εἰς τὴν νῆσον Κίμωλον εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων; (Ἄς μελετήσῃ ὁ κ. ὁμολογητὴς ἐκτὸς τῶν συγγραμμάτων καὶ τῶν βιβλίων τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης τοῦ καὶ μερικοὺς βίους Ἁγίων ὡς καὶ τὸ βίον τῆς Ἁγίας Μεθοδίας ἡ ὁποία ἐκοιμήθη κατὰ τὸ ἔτος 1908 εἰς ἡλικίαν 43 ἐτῶν διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν θὰ ἐκλείψουν οἱ Ἅγιοι ἐπὶ τῆς γῆς). Ἐπίσης τοῦ Νεομάρτυρος Ἁγίου Γεωργίου μαρτυρήσαντος τὸ 1838 εἰς Ἰωάννιναν, ὅπου τὴν 26ην Ὀκτωβρίου 1971 ἔγινε ἡ ἀνακομιδὴ τῶν Ἁγίων αὐτοῦ λειψάνων, παρευρέθησαν δὲ καὶ πολλοὶ ἐξ Ἀθηνῶν; Δὲν ἔχει ὑπ' ὄψιν του ὅτι τὸ 1832 ἐπεχείρησαν οἱ βάρβαροι Τούρκοι νὰ καύσουν τὸ Ἅγιον λείψανον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου καὶ ὁμολογητοῦ εἰς Προκόπιον τῆς Καππαδοκίας τὸ ὁποῖον ἔμεινε ἀνέπαφον ἀπὸ τὰς φλόγας πρὸς Δόξαν Θεοῦ καὶ φυλάσσεται σὺν σώματι εἰς τὸ Προκόπιον Εὐβοίας, συρρέουν δὲ πολυάριθμοι πιστοὶ συχνάκις νὰ τὸ προσκυνήσουν ἐπὶ καλούμενοι τὴν Θεῖαν Αὐτοῦ Χάριν; Ἐὰν ἦτο ἀρεστὴ εἰς τὸν Θεὸν ἡ καύσις, διατί δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς βάρβάρους νὰ κατακαύσουν τὸ Ἅγιον αὐτοῦ λείψανον καὶ νὰ μείνῃ ἡ στάκτη; Καὶ πόσων ἄλλων Ἁγίων Μαρτύρων, Μεγαλομαρτύρων, Ἱερομαρτύρων, Ὁσίων καὶ ὁλων αὐτῶν, ἐὰν ἐκαίοντο τὰ Ἅγια Σώματα, τί θὰ ὑπῆρχε σήμερον;

Μοῦ προξενεῖ ὅμως κατὰπληξιν ἡ πρότασις τοῦ κ. ὁμολογητοῦ καὶ διερωτῶμαι: Προσεκύνησε ἢ δὲν προσεκύνησε ποτὲ Ἅγια λείψανα, (τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, Ὁσίου Παπαπίου, Ὁσίου Φιλοθέους Ὁσίου Θεοδώρου καὶ τῶν ἄλλων); Ἀσφαλῶς ὄχι! Διότι ἂν προσκυνούσε οὐδέποτε θὰ τολμούσε νὰ προτείνῃ τὴν καύσιν. Πιστεύει ἢ δὲν πιστεύει ὅτι εἶναι ἀποδεδειγμένη ἡ Ἀγιότης καὶ ἡ θαυματουργία αὐτῶν; Ἀμφιβάλλω. Διότι ἂν ἐπίστευε δὲν θὰ ὁμολούσε περὶ καύσεως τῶν νεκρῶν. Μήπως ἀλήθεια ὁ κ. ὁμολογητὴς ἔχει τὴν δυνατότητα καὶ τὸ χάρισμα νὰ διαχωρίζῃ ἀπὸ ὅλους τοὺς κεκοιμημένους, τοὺς Ἁγίους ἀπὸ τοὺς μὴ Ἁγίους; Καὶ ποῖος ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς θὰ δεχθῇ νὰ παρακολουθήσῃ ἕνα προσφιλὲς τοῦ πρόσωπον νὰ γίνεσθαι παρανάλωμα πυρὸς καίόμενον ὡς λαμπὰς καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν παρευρισκόμενος εἰς αὐτὴν τὴν εἰδωλοατρικὴν σκηνὴν, νὰ κύπτῃ διὰ νὰ συλλέξῃ ὀλίγην στάκτην; Ἀλλοίμονον! Καὶ αὕτη τί νὰ μᾶς ὑπενθυμίζῃ; Ὅτι παρακολουθήσαμε ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὴν καύσιν τῶν προσφιλῶν μας προσώπων; Καὶ νὰ τὸ διανοηθῇ κανεὶς καταλαμβάνεται ἀπὸ φόβον μελογχολίαν καὶ φρίκην. Πόσο μάλλον νὰ εἶναι καὶ ἡ σκληρὰ πραγματικότης; Δὲν ἤκουσαν ποτὲ, τόσοι αὐτός, ὅσον καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὑμνωδίαν μετὰ: Ἐν τοῖς μνήμασι εἶδον τὰ ὅσα τὰ γεγυμνωμένα; Ὅτι γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ κλπ.

Ἰσως, ὡς ἐπιστήμων, ὁ κ. Γαλανόπουλος νὰ εἶναι ἄριστος, πλὴν ὅμως, θὰ ἀναμέναμε καὶ ὡς Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος, ὅχι μόνον νὰ μὴν εἶναι ὑπὲρ τῆς καύσεως τῶν κεκοιμημένων, ἀλλὰ ἂν τις ἐτόλμα ἄθεος, ἀνήκων

Ἱστοριῇ Ἡμέρα

Ἀλησμόνητος θὰ παραμείνῃ εἰς τὰ χρονικά τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἡ 25ῃ Ἰανουαρίου, ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας Πατρὸς Ἀγίου

εἰς τὰς σκοτεινὰς δυνάμεις τῆς μασονίας νὰ τὸ προτείνῃ, νὰ τὸν ἀποδοκιμάσῃ μὲ ἕνα θερμὸν χρῆστικὸν κήρυγμά του μαχόμενος ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδόξιας ὅχι εἰς τὴν συνεδρίασιν τῶν Ροταριανῶν, ὅτι τυγχάνουν μασῶνι (τὸ Ρόταρυ εἶναι παρακλάδιον τῆς Μασωνίας) ἀλλὰ σὲ μία χριστιανικὴ αἵθουσα.

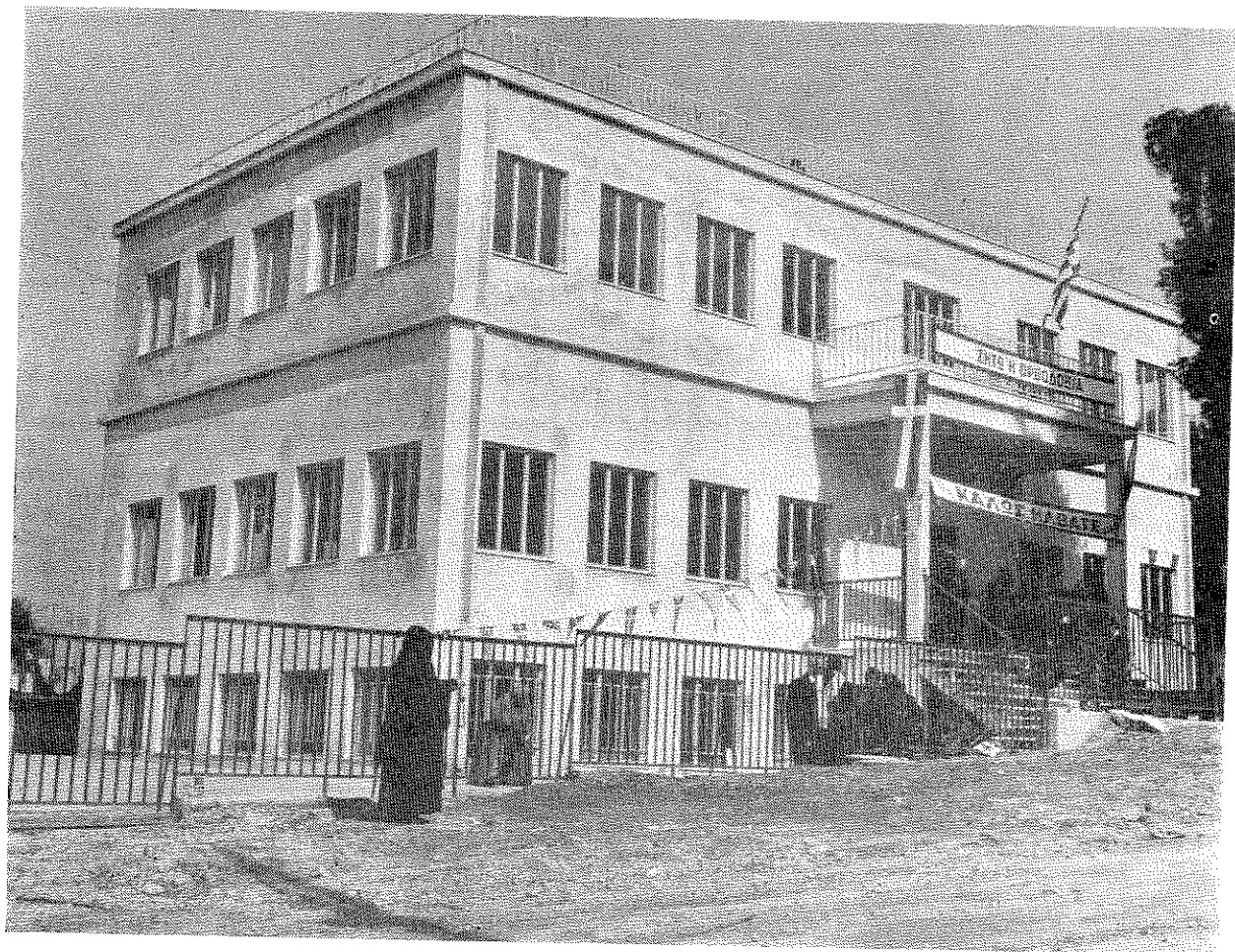
Θὰ ἦτο προτιμότερον εἰς αὐτὸν νὰ δεχθῇ τὰ ἀπλὰ ἀλλὰ ταπεινὰ συγχαρητήρια τῶν πιστῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρὰ τὰ πλούσια ἀλλὰ χωρὶς (Χριστὸν) χειροκροτήματα τῶν Ροταριανῶν.

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ
Ἀνδρομάχη Παπαδοπούλου (Γ.Ο.Χ.)
Ἀριστοτέλους 191 Ἀχαρνᾶι — Ἀττ κῆς

Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

Ὡς ἐκ τῶν προτέρων εἶχεν προγραμματισθῇ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὸν Συλλείτουργον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Οἰκοτροφείου παρὰ τὸν Τσακόν. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιος μετὰ τῶν Συνοδικῶν Ἐπισκόπων Σαλαμίνος καὶ Πειραιῶς κ.κ. Γερωντίου, Ἀσσορίας κ.κ. Πέτρου, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ.κ. Παΐσιου, Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρισποστόμου καὶ Θαυμαζοῦ κ.κ. Καλλινίκου, συνελειτούργησαν πλαισιούμενοι ὑπὸ πλειάδος Ἱερῶν καὶ διακόνων ἐν μέσῳ πανρωσίου ἐκκλησιασματος.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Θείας Λειτουργίας ὁμίλησεν καταλλήλως ὁ εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος Ἀρχιμανδρίτης Δοσίθεος ἀναφερόμενος εἰς τὴν φαινήν φησιγνωμίαν τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ ἄλλα ἐπίμαχα θέματα τῆς ἐποχῆς μας.

Τὸ Οἰκοτροφεῖον μας εὐρισκόμενον εἰς τὴν 2αν Στάσιν Τσακοῦ (Ἀγίας Παρασκευῆς)
ὁδὸς Μακεδονίας 54

Μετά την Θείαν Λειτουργίαν ἐτελέσθη Ἁγιασμός ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Οἰκοτροφείου εἰς τὸν Β' ὄροφον καὶ ἐληγοῦσθησεν ὁμιλία τοῦ Μακαριωτάτου ἔχουσα οὕτως:

Ὁ Λόγος τοῦ Μακαριωτάτου

Ἡ ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος εὐρίσκειται ἤδη εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ προσφέρῃ σήμερον εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα τὸ εὐαγὲς τοῦτο ἱδρυμα.

Δοξάζει ὁλοφύχως διὰ τοῦτο τὸν Κύριον, ὅστις ἐβοήθησεν νὰ ἔσθῃ εἰς πέρας ἡ ἐργασία αὕτη. Οὐδεὶς δύναται νὰ καυχῇ διὰ τὸ ἔργον τοῦτο διότι δὲν εἶναι ἔργον τοῦ ἐνός, ἀλλὰ πάντων ὅσοι ὑλικῶς καὶ ἡθικῶς συνέβαλον εἰς αὐτό.

Ἡμεῖς ἀλλῶς, ὡς Ἡγερσία ἐπρογραμματίσαμεν καὶ ἀνακοινώσαμεν τὴν ἀπόφασίν μας, τὴν ταύτην νὰ ἰδρύσωμεν τὸ παρὸν οἰκοτροφεῖον. Ὑμεῖς δὲ ὁ πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος Κλήρος καὶ λαὸς μας, οἵτινες εἴσθε πρωτοπόροι εἰς τοιαύτας ἐγασίας πάντοτε, ἐβοηθήσατε καὶ πάλιν ἡθικῶς καὶ ὑλικῶς καὶ ἔγινε τὸ θαῦμα τοῦτο.

Πρόκειται πράγματι περὶ θαύματος διότι ἐξεκινήσαμεν ἄνευ χρημάτων ἀποβλέποντες πρῶτον εἰς τὸν πλουσιόδορον Θεὸν ἡμῶν καὶ δεύτερον εἰς τὰς ἀγαθὰς προαιρέσεις ὑμῶν. Καὶ ἰδοὺ, δὲν διεφενόθησαν αἱ ἐλπίδες ἡμῶν.

Ὁ φθονερός ὁμως διάβολος ἐκίνησε πάντα τὰ ὄργανά του καὶ λυσσώδως ἐπολέμησεν ἡμᾶς. Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἀναφέρωμεν τοὺς κόπους, τὰς ταλαιπωρίας καὶ στενοχωρίας, τὰ ἀνυπερόβητα ἐμπόδια καὶ τὰς ἀπογοιτεῦσεις, τὰ ὅποια συνηστήσαμεν καὶ ἐδοκιμάσαμεν, φθάσαντες πολλάκις εἰς τὸ ἀποχωρεῖν καὶ τὸ ἀδιέξοδον. Ζῇ ὁμως Κύριος, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅστις δὲν ἀφῆκεν ἡμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύναμεθα. Ἐφθάσεν ἐπικουρὸς βοηθὸς ἐπάνω εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπισίαν ἡμῶν, διέλυσε τὰς μηχανὰς τοῦ μισοκάλου ἐχθροῦ καὶ τῶν ὁργάνων αὐτοῦ καὶ αἰσίως ἐφθάσαμεν εἰς τὸν προορισμὸν μας καὶ ἐπετεύχθη ὁ τελικὸς σκοπός.

Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;

Σκοπὸς τοῦ ἱδρύματος τούτου, ἀγαπητοί, εἶναι νὰ βοηθήσωμεν τὴν σπουδάζουσαν νεότητά νὰ μορ-

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν τελετὴν τοῦ ἁγιασμοῦ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Οἰκοτροφείου μας

φρωδή κατὰ Θεὸν καὶ διὰ τοὺς νέους ἐκείνους, οἵτινες προορίζονται δι' ἱεροσύνην καὶ θὰ δυνήθουν ἀργότερον νὰ προσφέρουν πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν. Παράλληλως νὰ περιθάλλομεν τοὺς ἀπομείνονες κληρικούς ἡμῶν καὶ πάντα ἐνδεῆ, ὅστις οὐκ ἔχει πρὸς τὴν κεφαλὴν κλῖναι.

Καὶ τώρα ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ἐκφράζω τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου πρὸς πάντας ὑμᾶς οἵτινες συνεβάλετε εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου τούτου, τοὺς παρόντας καὶ τοὺς ἀπόντας, τοὺς ἐγγυς καὶ τοὺς μακρὰν, τοὺς ἐλθόντας ἀπὸ Μακεδονίαν καὶ διαφόρους ἐπαρχίας τῆς χώρας μας νὰ τιμήσωσι διὰ τῆς παρουσίας των τὰ ἐγκαίρια ταῦτα.

Εὐχαριστοῦμεν ἅπαντας καὶ θὰ εὐχόμεθα δι' αὐτοὺς καὶ ἡμεῖς καὶ ὅσοι θὰ ἐξυπηρετηθῶσιν εἰς τὸ μέλλον ἐνταῦθα ἐργαζομένοις τοῖς κτήτορας τούτου, τὰ ὄντοια τῶν ὁπίων θὰ ἴδωσι τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸ περιοδικόν μας.

Ἡ συμπαράστασις σας εἰς τὰ κοινοφελῆ ἔργα ταῦτα μᾶς δίδει πτερὰ νὰ συνεχίσωμεν τὸν Ἱερὸν τοῦτον ἀγὼνα μέχρις ἐσχάτων. Καὶ πιστεύομεν ὅτι

ἐνωμένοι ὅσοι ὁμοῦ Κληρὸς καὶ λαὸς θὰ νικῶμεν πάντοτε εἰς ὅλας τὰς μάχας, τὰς ὁποίας δίδομεν.

Προλογίσας ἐν ἐλαχίστοις δίδω τὴν ὥρην εἰς τὸν συγκοπιάσαντα μετ' ἡμῶν μεγάλως διὰ τὸ Ἱερὸν τοῦτο ἔργον Νομιζόν μας σύμβουλον κ. Νικήταν Ἀναγνωστόπουλον.

Ἐν συνεχείᾳ ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Νομιζὸς Σύμβουλος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας Δικηγόρος παρ' Ἀρχιεφ. Πάφῃ κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος, ὅστις ἀνεφέρθη εἰς τὸ ἱστορικὸν τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ ἐτόνισε τὴν πληθύν των δυσπεροβλήτων ἐμποδίων, δυσκολιών καὶ ἀντιξοότητων, αἱ ὁποῖαι ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὴν ἀρχὴν.

Ἐστηλίτευσεν κατόπιν τὰς σκεφαντίας, τὰς ἐπιδόλους ἐνεργείας καὶ τὴν δολιότητα τῶν ἐχθρῶν τοῦ Οἰκοτροφείου, οἵτινες ἐκίνησαν πάντα μέθον προκειμένου νὰ ἀναχαιτίσουν τὴν ἰδρυσίν του. Ἀπέδωκεν τὴν δημοσιότητα τούτου τοῦ ἔργου εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς δραστηρίους προσπάθειάς των Ἀίων Ἀρχιερέων καὶ ἐπὶ θεοῦ ζήτων ζήλων καταληφθεὶς ὁμι

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἡμῶν μετὰ ἐνίων Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν εἰς τὴν κυρίαν εἴσοδον τοῦ Οἰκοτροφείου

Ἡ ἐορτολογία ἑνότητος τῶν ὀρθοδόξων καὶ τὸ νοινόν Πάσχα

ὑπὸ Παύλου Μοναχοῦ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πρὸς σχηματισμὸν κάποιας ιδέας περὶ τοῦ πῶς ἐσκέπτοντο καὶ ὑπὸ ποίου πνεύματος ἐνεφοροῦντο οἱ συνέδροι τοῦ κατωσχευομένου τούτου, μεταφέρονται, εἰλημμένα ἐκ τῶν Πρακτικῶν τοῦ μικροῦ ταμίᾳ τῶν ὁμιλιῶν, συζητήσεων, καὶ προσφωνήσεων του: — Ἐνὼ εἰς τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ὁ Μεταξάκης ἔστειλε πρὸς τὰς Ἐκκλησίας λέγει ὅτι ὑπάρχουν «ἐκκλησιαστικά ζητήματα, μὴ ἄλλως διευθετηθῆναι δυνάμενα εἰ μὴ ἐξ ἀποφάσεως κοινῆς τῆς ὁλῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας», περαιτέρω λέγεται εἰς τὰς συνεδρίας ὅτι ἡ ἀποδοχή τῶν ἐνταῦθα ἀποφασισθέντων ὑπὸ τῶν Συνόδων τῶν κατὰ μέρος Ἐκκλησιῶν ὅλων ἢ τουλάχιστον τῆς πλειονοψηφίας τῶν μετεχουσῶν τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου δι' εἰδικῶν ἀντιπροσώπων δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπαρκής, ὅπως καὶ ἐγκυρὸς ἀποφάσεις τῆς ὁλῆς Ὀρθοδοξίας» (:). Ἐνὼ ἀναφέρει λεπτομερῶς τοὺς Κανόνας, οἵτινες ἄλλοιους κρίνουν τῆς Ἐκκλησίας τοὺς τοιμῶντας παραλείπει τὸν ὅρον τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, διζωλαβικῶς καταλήγων ὅτι οἱ Κανόνες ἔχουν μικρὰν σημασίαν ἢ ἔχουν ἀπρακτικὴν καὶ ὅτι «δύναται ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀδιαφορήσῃ περὶ τῆς πανσλήνου ἢ περὶ τοῦ ἱου-

λῶν κατέληξεν εἰς τὸ ὅτι πάντες πρέπει νὰ βοηθήσουν πρὸς ἐξοπλισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τούτου φιλανθρωπικοῦ ιδρυματος.

Οἱ προσελθόντες εἰς τὴν τελετὴν τῶν Ἐγκαινῶν τοῦ Οἰοτροφείου ἔμειναν ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ἐπαυχθὲν ἔργον καὶ ἀνεχώρησαν μὲ τὴν ὑπόσχεσιν πάντες νὰ συνασπέρουν ὅτι δύνανται πρὸς κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ ἱεροῦ τούτου καθιδρύματος. Ἀπὸ τῆς παρουσίας στήλης ἐκφράζομεν τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου πρὸς τοὺς πιστοὺς τοὺς δώσαντας τὸ παρὸν εἰς τὰ Ἐγκαίνια τοῦ ἡμετέρου Οἰοτροφείου καὶ πάντας τοὺς προσεγγίζοντας τὸν ὁβολὸν αὐτῶν εἴτε εἰς χρήματα, εἴτε εἰς κλινοσκεπάσματα εἴτε εἰς ἄλλον τι εἶδος καὶ ἰδιαίτητα εἰς τοὺς ἐκ Φθιώτιδος καὶ Μακεδονίας ἐλθόντας μετὰ τῶν ἀκαμάτων ἀγωνιστῶν τῆς Ὀρθοδοξίας Ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου Παπαδέη καὶ Ἀρχιδιακόνου π. Γεωργίου Κορδέλη καὶ τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Μιχαὴλ Σαββοπούλου. Δόξῃ Κέντος ὁ Θεὸς τὴν οὐράνιον εὐλογίαν καὶ διαρκὴ ἀγαθὰ, θλίκα τε καὶ πνευματικὰ εἰς πάντας τοὺς ὁμοθίμως ὑπακούσαντας εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ δώσαντας τὸ παρὸν εἰς τὴν λαμπρὰν ταύτην καὶ ἀλησμόνητον λειτουργίαν καὶ Τελετὴν.

δαίκοῦ Πάσχα κλπ. Ἐνὼ παραδέχεται ὅτι «τὸ ἄτοπο τοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ἐν Μηνὶ Μαίῳ θὰ συγκύβη τὴν συνείδησιν τοῦ Ὀρθοδόξου λαοῦ» καὶ ὅτι «θὰ ἰδύνατο νὰ προσκλήρῃ βλάβη ἐκ τῆς μεταβολῆς τοῦ Πασχαλίου καὶ τοῦ συντακτισμοῦ τῶν Ὀρθοδόξων μεγάλων ἐορτῶν πρὸς τὰς τῆς Δέσεως διὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ πράγματος ὑπὸ γνωστῶν προπαραγανδιστικῶν κύκλων», ὅμως δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ τοῦ νὰ προκαλέσῃ τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν βλάβην ταύτην. Ἐνὼ ἀναφέρει ἐρητῶς τοὺς Κανόνας ὑφ' ὧν ἀπαγορεύεται ὁ μετὰ τὴν χειροτονίαν γάμος, δὲν διστάζει νὰ καταλήγῃ ὅτι «καὶ ἐπὶ μέρους ἐκκλησιαὶ θὰ ἰδύναντο νὰ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τῆς αὐστηρᾶς τηρήσεως τῶν κανονικῶν διατάξεων ἐν τῷ ζητήματι τοῦ γάμου τῶν χειροτονίων ἱερέων». «Τὰ μυστήρια, λέγει, γάμου καὶ ἱερωσύνης ἀπὸ τε δογματικῆς καὶ μυστηριακῆς ἀπόψεως ἐξεταζόμενα δὲν ἀποκλείουσιν ἀλλήλα» καὶ «δέχεται ὅτι δὲν ὑφίσταται λόγος δογματικὸς μόνιμου προτεραιότητος μετὰ μυστηρίων γάμου καὶ ἱερωσύνης καὶ πανελὸς θεωρεῖ κατ' ἀρχὴν ἐπιτρεπόμενον τὸν γάμον τῶν ἱερέων καὶ διακόνων μετὰ τὴν χειροτονίαν» ὅτι «ἡ μέχρι τοῦδε ἐπιχρυσουμένη σχετικὴ πρόξις ἐπιδέχεται τροποποιήσιν» «ὅτι ἡ ἔκπληξις καὶ ὑπὲρ ἑαυτῆς κανονικὰς διατάξεις ἔχουσα σχετικὴ πρόξις τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας δὲν ἔχει ἀδικτον τὴν κυριότητα καὶ τὸ κύρος ἀναλλοιώτων» κλπ, κλπ.

Πλήθος εἶναι αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου «στοιχδαῖοι» γνωματεύσεις τῶν λογιοτάτων συνέδρων, ὧν τινες ὀλίγον ἀπέχων τοῦ αἰσχροῦ καὶ ἐξοργίζεται κανεὶς καὶ ἀπορεῖ ἂν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἀρχιερεῖς ὁρισθέντες νὰ φυλάξουν τὴν παρακαταθήκην τοῦ τοῖς ἐνέπιστεῦθι. Λέγει ὁ Νικαῖος Βασίλειος, ὅστις ἔγινε μετὰ ταῦτα Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἥτο δὲ μέγας μασῶνος: «Καίτοι φρονῶ ὅτι περὶ τῶν κυλοματιῶν τοῦ γάμου ἀξιόμοι ὁμόφωνος γνώμη εἰς πᾶσας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἐν ταῖς ἀναγνωρίσει ὅτι αἱ κατὰ τόπους ἀνάγκαι δύνανται νὰ παρουσιάσῃ διαφοράς... «Ἡ Ἐκκλησία διαφωνεῖ πρὸς πᾶσαν πίεσιν καὶ ὑποδοῦναι τῆς ἡθικῆς καὶ λογικῆς ἐλευθερίας παντὸς λογικοῦ ἀνθρώπου... Ὁ ἄνθρωπος ὑπέκων ἐνίοτε εἰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας, ἀδικαιολογητοὺς ἀπατήρας καὶ εἰς νόμους ἀνθρωπίνους, δὲν ὑπόκειται πάντως ἐκουσίως εἰς τὰς ἀλεθρίους συνεστάς μιᾶς θεδιασμένης ἀναίρεσεως ἱερῶν νόμων τῆς φύσεως, μιᾶς ἐνόρου ἐνοχοποιήσεως ἐλευθέρων καὶ λογικῶν ἀνθρώπων... Ἐξ ἀρχῆς κηρύττω ὅτι δὲν πτοῦμαι ὑπὸ τῆς ἰῆς καὶ τῆς ἰλῆος πραγμάτων παροδικῶν, ἀλλὰ τιμῶ καὶ γεραίρω νόμους φυσικοὺς καὶ συνεπὸς θεῖους, τοὺς περὶ τοῦ γάμου νόμους... Ὁ Ἀπόστολος ἀποτρέπει

ἀπὸ πάσης ἀνυστάτου καινοτομίας ἠθικῆς, τεινούσης εἰς ἀλόγους στερήσεις... Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τὰ πλήθη τῶν μοναχῶν ἐπολλαπλασιάζοντο καὶ ἐξετραχύνοντο. Αὐτοὶ δὲ ἦσαν οἱ ἀτηρέστεροι διώκται τοῦ μεγίστου τῶν Πατριάρχων τῆς Κωνσταντίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου... Ἀτυχῶς καὶ ἡ αὐστηροτέρα αὕτη ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας περὶ ἀπαγορεύσεως τοῦ γάμου εἰς τοὺς ἐπισκόπους, τῇ ἐπιμόνῳ συμπεράσει τῆς Πολιτείας προσξένησε πολλὰς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ζημίας...».

Ὁ Βορείου Ἀμερικῆς Ἀλέξανδρος λέγει: Ἀπεφασίσμεν νὰ εἰσαγάγωμεν νεωτερισμούς τινες ἀλλ' ἐν τοῖς νεωτερισμοῖς τούτοις ἀκούγεται ὁ ἦχος τῆς ἀγίας ἀρχαιότητος, τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Δυοραχίου Ἰάκωβος: «Ἐγένετο (διὰ τοῦ Πανορθοδόξου συνεδρίου) μέγα ἔθιμα πρὸς διαρρύθμισιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν βίου διὰ τῆς τροποποιήσεως ὁρισμένων σημείων τῶν περὶ δεδωμένων...».

Ἐλάχιστα τεμάχια αὐτὰ ἀπὸ τὰς συζητήσεις, ὁμιλίας καὶ προσφωνήσεις τῶν μετασχόντων τοῦ συνεδρίου. Ἀκόμη καὶ ἐγκλήματα ἀνηθικότητος, ἀναφερόμενα ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν καὶ τιμωρηθέντα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας φέρουν εἰς «παράδειγμα», ὥς γινόμενα, διὰ νὰ ...στηρίξουν τὰς ἀπόψεις των.

Ἐάν ὅμως ἐνῆργει καὶ ἀπεφαίνεται ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ κρίνῃ πᾶς πιστός. Καὶ μόνος ὁ τρόπος συγχλήσεως, συνθέσεως καὶ ἐνεργείας τοῦ συνεδρίου τούτου, τὰ θέματα περὶ τὰ ὁποῖα κατηνάγκασε τὴν δραστηριοποίησίν του, ἡ ἰδιαιτέρα ἰδιότης τοῦ κατασκευάσαντος αὐτὸ καὶ τῶν ὁργάνων του καὶ ἄλλα ἀκόμη δεδομένα, θεωρούμενα ἐξ ἐλόφειας ἐκκλησιαστικῆς, δίδουν τὸ μέτρον τοῦ κατὰ πόσον κανονικῶς κατὰ τὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐν πνεύματι Ἁγίῳ, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἐπιτίθεται ὅτι ἔπρεπε νὰ συνέλθῃ διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἐνῆργησε καὶ «ἀπαράσεις» τοῦτο, οὔτως ὥστε νὰ εἶναι ἂν μὴ ὑποχρεωτικὴ, τοιλάχιστον ἐπιτρεπτή, ἢ ἐκτελέσεις καὶ τήσεις τῶν «ἐπιπράξεων» τούτων. Ἡ ἀπὸ πάντε περιῶν δεκαετιῶν πορεία τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων πείθει καὶ τὸν πλέον ἀδιόφορον, ἂν δὲν εἶναι κακόπιστος καὶ ἀθεραπεύτως δηλητηριασμένος ἐκ τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος, διὰ τοὺς σκοποὺς καὶ τὸ «ἄρελος» ἐκ τῶν ἔργων καὶ ἡμερῶν τοῦ Μεταξάκη. Τὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα ἐκείνος προῦτος ἐφεύρε καὶ ἀνεκίνησε (τῇ ὑποδείξει τινῶν ἀρχαίων ἀσχυλοῦσι καὶ σήμερον τοὺς ἐγκυφάλους τῶν ἐγκατηράντων τὸν νῦν αἰῶνα καὶ ταλαιπωροῦσι καὶ ζημιῶσι τὴν Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας «τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει» καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ παλεμῇται ὑπὸ τῶν κατεργασθέντων ὑπὸ τοῦ πνεύματος «τοῦ κόσμου τούτου». Πῶς δὲν βλέπει ὅτι ἡ μανία τῶν νεωτερισμῶν, ἡ ἀνακίνησις θεμάτων ὥς τὸ περὶ μονιμοποιήσεως τοῦ Πάσχα καὶ «ἐνώσεως πιστῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ἢ τινῶν ἐξ αὐτῶν», τὰ περὶ ἀποβολῆς τοῦ ράσου καὶ τῆς μορφῆς τῶν κληρικῶν καὶ

ὁ γάμος αὐτῶν, ἡ ἐπέμβασις εἰς τὰ τῶν νηστειῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, ἡ ἀσέβεια πρὸς τοὺς πατροπαράδοτους θεσμούς καὶ ἐν γένει ἡ ἰδέα ὅτι τὰ πάντα δύνανται νὰ «συγχρονισθοῦν», εἶναι συνέχεια τῶν παρατόλμων «προτοβουλιῶν» ἐκείνων;

Ἀνατροπὴ θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας

ἐκ τῆς «μεταστροφίσεως» τοῦ Ἐορτολογίου

Ὅλαι, θεοσεβῶς, αἱ ὑπ' ἐκείνων ἐφευρεθεῖσαι καινοτομίαι συνήνεγκαν τὰ μέγιστα εἰς τὴν διάβρωσιν τοῦ θερηκευτικοῦ αἰσθήματος ἐν τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας, ὅμως ἡ πρώτη καὶ κυριότερα ἡ ταύτησις τοῦ εορτολογίου τῆς Ὀρθοδοξίας μετὰ τὸ κοσμικὸν ἡμερολόγιον τῆς Δύσεως (κατὰ τὸ ὅποιον, σήμερον, οὐδεὶς λαὸς τῆς γῆς τελεῖ τὰς ἐορτάς του πλην τοῦ Παπικοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ γεννηματός του τοῦ προτεσταντισμοῦ), πλην τῶν παρανομιῶν καὶ ἀθετήσεως θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὁποίων ἐγένετο πρόσθεν, κατέστρεψε τὴν ἀπὸ 16 αἰώνων ἐν τῇ ἐνότητι καὶ ὁμοφωνίᾳ χαρὰν καὶ τὸ καύχημα καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν. Ἐνῶ, ἐν τούτοις, θεβαιούται εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ συνεδρίου του ὅτι, διὰ τῆς περὶ τὸ Πάσχα διαφωνίας «ἐγεννήτο ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ἐκκλησίας φαινόμενον ἥμισυ εὐφρόσυνον καὶ ἐν ᾧ χρόνῳ ἐπένθουν ἄλλοι καὶ ἐνήστευον, ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ, ἐπανηργύριζον ἕτεροι χαρμοσύνην...».

Ἐνῶ ταῦτα ὁμολογεῖ καὶ λέγει ὅτι «ἐξαίρεται ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν ἡ σποιδὴ ἡν, τῆς κοινῆς ὁμοφωνίας καὶ ὁμονοίας χάριν, ἐπεδείξατο ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος πρὸς διακανόνισιν καὶ τούτου τοῦ ζητήματος...», τὸν Θεὸν οὐ φοβεῖται καὶ ἀνθρωποπὸν οὐκ ἐντρέπεται νὰ καταστρέφῃ αὐτὸς τὴν «ὁμοφωνίαν καὶ ὁμόνοιαν» μετὰ μίαν χιμαιρικὴν, δοκίαν καὶ ὑστερόβουλον πρόφασιν περὶ τοῦ «ἐφ' ᾧ καὶ εὐκαλεῖται ταυτοχρόνου παρὰ πάντων, εἰ δυνατόν, τῶν χριστιανῶν συνεορτασμοῦ τῶν μεγάλων καὶ κοσμοσωτηρίων τῆς ἡμετέρας πίστεως γεγονότων». Ἐνδιαφέρετο περὶ «συνεορτασμοῦ» ὑπὸ πασῶν τῶν πανσπερμιῶν τῶν αἰρετικῶν, ἐνῶ ἰδιαίφροτι διὰ τὴν διάσρηξιν τοῦ συνεορτασμοῦ ὅλων τῶν ὁρθοδόξων. Περὶ τοῦ πῶς ἐφρόναι διὰ τὸ πῶς καὶ τὴν τήρησιν τῶν παραδοθέντων θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐδείχθη, ὥς ἀνωτέρο, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν «ἐργασιῶν» τοῦ συνεδρίου του, ἐργασίη καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν ἐν τῇ νεκρολογία του. Καθόλου, λοιπόν, δέσπολον νὰ ἐννοηθῇ πῶς, ...κατωρθώσεν ἐλαφρῶς τῇ συνειδήσει, νὰ θέσῃ ὑπὸ τὰ παλαιὰ του ὑποδήματα καὶ «δεκάφα νὰ μὴ δίνη» διὰ τὴν ἐκ τῆς ἐπιμβάσεως εἰς τὸ Ἐορτολόγιον ἀθέτησιν σεβαστῶν θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὧν κυριότεροι: Ἡ κατάργησις τῆς νηστειᾶς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἔστι μὲν ὅτι ὀλίγη πάντοτε δὲ κατὰ 13 ἡμέρας. Ἡ μετέθεσις τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἔστιν ὅτι καὶ 15 ἡμέρας, διότι πρὸ τοῦ Πάσχα συμπέμποσα, δὲν δύναται νὰ ψαλῇ, ὥς συνεκρασμένη μετὰ τῆς Ἀναστασίμου ἀκολουθίας.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ θὰ ἐμπέσῃ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας μετ' ὀλίγον, ἀπήντησεν ὁ Ἀντώνιος εἰς τὰς ἐπιμόνους τῶν μοναχῶν του παρακλήσεις. Θὰ παραδοθῇ αὐτῇ εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι θὰ εἶναι ὡς τὰ ὄλογα ζῶα. Αἰσθῆναι τὴν Ἀγίαν Τριάδα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντώνιος, περιτριζομένην ἀπὸ μανιῶδεις ἡμιμόνους, οἱ ὅποιοι μὲ τὰ λακτίσματα των ἀνέτρεπον ὅλα ὅσα εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου, τὰ δὲ λακτίσματά των ἐδημιουργοῦν θόρυβον μεγάλον. Διὰ τοῦτο ἀνεστῆναξά ὅπως ἠκούσατε, ἐνῶ συγχρόνως ἤκουσα φωνὴν λέγουσάν μοι «τὸ Θυσιαστήριόν μου θὰ βεβηλωθῇ».

Ἡ ὀπτασία αὐτῇ τοῦ Ἀντωνίου δὲν ἤργησε νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἐνῶ ἡ πόλις ἦτο ἥρεμος, ἀπολαμβάνουσαι τὸν ἐπὶ τασούτων χρόνον ἀπουσιάζοντα ἀληθῆ ποιμένα της, αἶφνης, ἐπληρώθη ὁ Ἐπαρχος Φιλάργιος καὶ διέταξε νὰ τοιχοκλιθῶν εἰς τὰ κεντρικώτερα μέρη ἀντίγραφα διατάγματος τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐδηλοῦτο εἰς τὸν λαόν ὅτι ὁ Γρηγόριος ἤρχετο ἐκ τοῦ Παλατίου του εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, διὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν Ἀθανάσιον. Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη εἰδησις κατετάραξε τὴν ποίμνην τοῦ Κυρίου. Ἐξηγέρθη ἀγανακτισμένος ὁ Λαὸς ἐξῆλθεν διαμαρτυρόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ μία τρομακτικὴ βοὴ ἐπλήρωσεν ὁλόκληρον τὴν πόλιν. Ἐσταμάτησεν δὲ καὶ πᾶσα κίνησις. Ἦσαν ἔτοιμοι οἱ πλέον θεοφιλέσται ὁρθόδοξοι νὰ ἐμπέσουν κατὰ τῶν αυτοκρατορικῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἀνακτόρων καὶ κατὰ τῶν ἐλαχίστων τῶν αἱρετικῶν Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπροστατεύοντο ἀπὸ στρατιώτας ἐνόπλιους.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ εὐσεβεῖς συνέρρεον εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους εἰσιτοῦργει ὁ Ἀθανάσιος καὶ οἱ ὅποιοι ἦσαν κατόμεστοι νύκτα καὶ ἡμέραν. Ὅλοι κατεΐχοντο ἀπὸ ἀγωνιώδη τινά προσδοκίαν, ἀπὸ τὴν διαδόχῳ ὅτι μεγάλα δεινὰ ἐπρόκειτο νὰ ἀντιμετωπίσουν.

Ἀντιθέτως, μὲ ἡρεμίαν ἀτάραχον ὁ Ἀθανάσιος ἐξηκολούθει νὰ διδάσκη τὸν λαόν τοῦ Κυρίου, προσπαθῶν νὰ συγκρατῇ τὰς παραφορὰς του, μὲ τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ παραμείνῃ μέχρις ἐσχάτων εἰς τὴν θέσιν του καὶ νὰ προσκλιθῇ τὸν εὐσεβῆ λαόν του ἀπὸ τὴν λίμνην τῶν αἱρετικῶν, θυσιάζων καὶ τὴν ζωὴν του ἀκόμη εἰς τὸν βωμὸν τοῦ θύματος καθηκόντος.

Παραδόξως οἱ Ἀρειανοὶ παρόμενον ἀκίνητοι. Συνεινέουντο ὁμοῦ κυρίως διὰ τὴν τρομερὰν των ἐλπίδα, τὴν ὅποιαν ὁ Ἐπαρχος Φιλάργιος παρεσκεύαζεν. Ἐδόσαν εἰς αὐτοὺς ἔλξη καὶ ῥόπαλα, συνεμάχισεν μὲ τοὺς εἰδωλολάτρους, οἵτινες ἀσπονδον μῖσος κατὰ τοῦ Ἀθανασίου ἔτρεφον, διὰ τὴν δι' αὐτοῦ ἐπέκτασιν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ἦτο ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάς. Ὁ λαὸς ἦτο συνηγμένος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ ἠγαλλετοὺς κατανυκτικὸς ἦμνος. Αἶφνης ἠκούσθη ἔξωθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ σάλπισμα στρατιωτικῶν σαλπίγγων τὸ ὁποῖον συνοδεύετο ἀπὸ μεγάλῃ ὄχλοισιν. Ἦρχετο ὁ ἐπιβάτης Γρηγόριος. Ἡ συνοδεία του, ἀποτελούμενη ἀπὸ ἱερεῖς καὶ στρατιώτας, εἰσορμᾷ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν, ἀκολουθομένη ἀπὸ ὀχλονόπλισμένων ἀπὸ τὸν Ἐπαρχον. Κραυγὴ φοβερῆς ἠκούσθη ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν παστῶν. Τότε ἐδόθη τὸ σύνθημα τῆς γενικῆς κατ' αὐτῶν ἐπιθέσεως. Τὸ τί συνέβη εἶναι ἀπερίγραπτον. Ἀνήκουστοι βιαιοπραγίαι, ἱεροσυλαί, βεβηλώσεις, φόνοι καὶ ἀκολασίαι.

Ἡ συμμορία ἐπέπεσεν μὲ μανίαν κατὰ τοῦ Ἀγίου Θυσιαστηρίου, ἐπέταξε τὰ ἐπ' αὐτοῦ Ἀγρῶντι Μυστήρια ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μὲ παταγώδεις γέλωτας. Ἀρειανοὶ καὶ εἰδωλολάτραι, ἐκωθέντες διὰ τὸ ἐγκλημα, ἤρπασαν ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς, τοὺς ἔρριψαν κατὰ γῆς καὶ τοὺς ἐποδοπάδουν. Νέοι ἀναιδεῖς ἐπέπεσαν κατὰ τῶν παρθένων, τὰς ἐξέδυσαν καὶ τὰς μεταχειρίσθησαν μὲ ἕναν τρόπον βάρβαρον καὶ ἀπεχθῆ, ὅστις δὲν περιγράφεται, ἀλλ' οὔτε ἐπιτρέπεται νὰ ἐκφρασθῇ διὰ λόγων.

Τὸ αἷμα ἔρρεε ποταμῶδον ἐντὸς τοῦ Ἱ. Ναοῦ, αἱ γυναῖκες ἐξέβαλλον γοῦρας κραυγὰς, καθ' ὃν χρόνον ἀσεβεῖς καὶ σὺνθάδεις διεκωμόδουν τὰς ἱερὰς τελετὰς καὶ προσέφερον θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς τῶν εἰδωλῶν ἐπὶ τοῦ φρικτοῦ Θυσιαστηρίου, τὸ ὁποῖον ἐν τέλει ἀνέτρεψαν καὶ κατεσπέντευσαν. Ἐλειψάθησαν τὰ σκευοφύλακία καὶ τὰς ἀποθήκας τοῦ Ἱ. Ναοῦ. Οὐδέποτε ἄλλοτε τόπος ἱερὸς ἐβεβή' ὥθῃ ἀσεβέστερον. Οἱ Ἀρειανοὶ ἤλπιζον ὅτι ὁ Ἀθανάσιος θὰ ἐφρονεῖτο κατὰ τὴν τρομερὰν αὐτῇ ὀχλαγωγίαν. Ἀλλ' ἡ Θεία Πρόνοια, ἡ ὁποία πάντοτε ἐπαγορεύει, διεφύλαξε τὸν Ἀθανάσιον κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην ὥραν, διεφύλαξεν αὐτὸν καὶ δι' ἄλλας δοκιμασίας καὶ κρατεροὺς ἀγῶνας.

Παρέμεινε μέχρι τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ μετὰ ταῦτα ἐξηφανίσθη, χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον κατέφυγε.

Ἐπειδὴ οἱ Ἀρειανοὶ ἀπέτιχον νὰ θανατώσιν τὸν Ἀθανάσιον κατὰ τὴν ἀπάνθρωπον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν εἰσβολὴν των, ἐξεδήλωσαν τὸ μῖσος των κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων διὰ σκληρὸν καταπίεσιν κατ' αὐτῶν. Αἰετοῖον δὲ γροατῶς καὶ προφορικῶς ὅτι ὁ Ἀθανάσιος ἦτο ὁ ἡθικὸς αἰτιουργὸς ὅλων ἐκείνων τῶν ἀνηκουστῶν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ βανδαλισμῶν. Ἀλλ' ὁ Μέγας Πατὴρ δὲν ἐκάθευδε. Παρακολούθει ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἀγρόπνιος τὴν κατάστασιν. Διὰ τοῦτο καὶ συνέταξε μίαν ὑπερόχον ἐνημερωτικὴν ἐπιστολὴν ἀπευθυνόμενος πρὸς πάντας τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Οἰκουμένης, διὰ τῆς ὁποίας διέχονα

Οἱ παλαιομερολογῖτες γιά τήν ἀναγνώρισή τους ἀπό τήν Πολιτεία

«Ἡ ἀναγνώρισις ὑπὸ τῆς Πολιτείας τῶν τελειομένων ὑπὸ τῶν κληρικῶν μας Μυστηρίων ἀποτελεῖ τὴν δικαίαν ἐπιβράβευσιν πολυετῶν ἀγώνων καὶ ἀόκνων προσπαθειῶν, τόσοῦ τοῦ Κλήρου, ὅσον καὶ τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γενεῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν».

Τὰ ἀνωτέρω ὑπογραμμίζονται μεταξὺ ἄλλων εἰς χθεσινὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῶν Παλαιομερολογιτῶν κ. Αὐξεντίου, ἐξ ἀφορμῆς τῆς δημοσιευθείσης εἰς τὸ «Βῆμα» τῆς 21ης Ἰανουαρίου ἐ.ξ. ἀναφορᾶς τοῦ μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Πολύκαρπου πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Εἰδικότερον, ὁ κ. Πολύκαρπος εἰς τὴν ἀναφορὰν του ἀναγράφει, ὅτι διὰ τὰ ἐδραιωθῆ νομικῶς ἡ ἀποφῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως ἀπομακρυνθῇ αὐτὸς τῆς μητροπολιτικῆς του ἑδρας — βάσει τῶν διατάξεων τῆς ΑΣΤ(1968) Συντακτικῆς Πράξεως — τὸ-

πῆρες φῶς εἰς τὰ γεγονότα καὶ ἐξήτει τὴν συμπαραστάσιν πάντων εἰς τὸ κοινὸν κατὰ τῆς πλάνης μέγαν ἀγῶνα. «Κινήθητε λοιπὸν καὶ σεῖς, σὰς παρκαλῶ», γράφει ἐν τέλει, ... ὥς βοηθήσῃ ἑκαστος ὥς νὰ ἐπιθῇ ὁ ἴδιος, διὰ τὰ μὴ παραφθορῶσιν ἐντὸς ὀλίγων οἱ ἱεροὶ κανόνες καὶ ἡ Πίστις τῆς Ἐκκλησίας... Διὰ τὰ μὴ χαθοῦν λοιπὸν, ὅσα ἀπὸ τοὺς Ἀρχαῖους Πατέρας μέχρις ἡμῶν διατηρηθέντα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κινήθητε ἀδελφοί ἐπειδὴ σεῖς εἰσθε οἰκονόμοι τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ καὶ βλέπετε ταῦτα ὑπὸ ἐτέρων ἀποκλόμενα».

Βετιδιὴ δὲ διεπίστωσεν ὅτι ἡ ζωὴ του δὲν εὐρίσκετο ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὃ δὲ θάνατός του δὲν θὰ ὠφείλει τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπεδιδόσθῃ μυστικῶς εἰς πλοῖον τι καὶ κατηρθῆναι εἰς τὴν Ρώμην.

Ἐπῆλθε πρὸς τὴν Ρώμην μὲ βαθυτάτην θλίψιν διότι ἐγνώριζε πόσα θὰ ἐδοκίμαζεν ὁ προσφιλέτης τῶν ἰατρῶν ἀπὸ τὸν ἐπιβάτην Γρηγόριον, ὅντα διεφθαρμένον εἰς τὸ ἥθος καὶ ἀδίστατον εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ Ἐγνώριζε ὁμῶς ἀπ' σπέρου ὅτι ἄφηνε εἰς τὴν Ἀλεξάνδρεια χριστιανοὺς κατηρτισμένους, ἱκανοὺς νὰ ἀντιτάξουν κρατερόν κατὰ τοῦ ἐπιβάτου ἄμυναν. Πράγματι δὲ, αἱ ἡμέραι αὐταί, κατὰ τὰς δολίους ἀποποιήσεν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν «ὃ τῆς Ὁρθοδοξίας σῆλος» ὃ πῆρξεν δι' αὐτὴν καὶ δι' ὅλοιον τὴν Αἴγυπτον, ἡμέραι ἀκαταπαύστου ἀγώνου, κατὰ τοὺς ὁποίους, πολλοὶ πιστοὶ ἔπεσαν, μαχόμενοι ὡς ἥρωες.

(Ἀκολουθεῖ)

σον ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅσον καὶ ἡ Πολιτεία — διὰ τῶν ἀρμοδίων ὁργάνων τῆς — ἀναγνώρισαν ὡς κανονικὴν καὶ ἔγκυρον τὴν γενομένην τὸ ἔτος 1935 χειροτονίαν του εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἐπισκόπου ὑπὸ παλαιομερολογιτῶν κληρικῶν.

Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ

Ἡ Πολιτεία, τονίζει εἰς τὴν ἀνακοινωθέν, ἀναγνωρίζει πλέον τὰ μυστήρια τῶν παλαιομερολογιτῶν κληρικῶν.

Τοῦτο σαφῶς καὶ κατὰ τρόπον μὴ ἐπαδεχόμενον βιβισθήτησιν ἢ παρερμηνεῖαν, προκύπτει ἐκ τοῦ προσφάτου ἐγγράφου τοῦ ὑπουργείου Παιδείας τοῦ ἐπ' ἀριθ. 17431 Σ(297 — 18.1.72 τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Θεοσεμειμάτων αὐτοῦ, φέροντος τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Κ. Κούσκουλα, διὰ τοῦ ὁποῦν ἀποφαίνεται οὗτος, ὅτι ὁ χειροτονηθεὶς τὸ ἔτος 1935 ὑπὸ παλαιομερολογιτῶν ἐπισκόπων μητροπολίτης τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας κ. Πολύκαρπος δέον νὰ ἀποχωρήσῃ τῆς μητροπολιτικῆς ἑδρας Σισανίου καὶ Σιατίστης βάσει τῶν διατάξεων ΑΣΤ(1968) Συντακτικῆς Πράξεως.

Ἀκολουθεῖ ὁ κ. Αὐξέντιος ὑπογραμμίζει εἰς τὴν ἀνακοίνωσίν του ὅτι καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας συμφωνεῖ ἀπολύτως μὲ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἀποφῆν τῆς Πολιτείας περὶ ἀναγνωρίσεως τῶν μυστηρίων τῶν παλαιομερολογιτῶν. Τοῦτο, γράφει, προκύπτει ἐκ τοῦ ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης τοῦ ἐποβληθέντος τὴν 15ην Ἰανουαρίου ἐ.ξ. εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὸ ὅποιον οὗτος ἀναγράφει ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ ὑπουργείου Παιδείας περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς χειροτονίας αὐτοῦ, τῆς πραγματοποιηθείσης τὸ ἔτος 1935 ὑπὸ παλαιομερολογιτῶν ἐπισκόπων, ἐγένετο «τῇ προτάσει ἡμῶν», ἥτοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας.

Τέλος, ὁ κ. Αὐξέντιος εὐχαριστεῖ τοὺς ἀρμοδίους παράγοντας οἱ ὁποῖοι, διὰ τῆς ἐπιδειχθείσης κατανόησός καὶ εὐλαβείας διὰ τὴν τήρησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἐπύλυναν μέγα πρόβλημα, «τὸ ὅποιον ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 μέχρι σήμερον ταρασσεῖ τὴν γαλήνην καὶ τὰς συνειδήσεις τῶν χριστιανῶν τῆς φιλάτης πατρίδος μας».

Γεγονότα καὶ Σχόλια

Οἱ μοναχομάχοι καὶ κληρικομάχοι

«Τὸ Πλημμελειοδικεῖον τῆς Καστορίας ἐξεδίδασκε τὴν 24ην Νοεμβρίου τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Μοναχῆς Σταυρούλας Ζαμπογιάννη ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Νικολάου Τσιφλιόβου. Εἰς τὸν Πατέρα τῆς Μοναχῆς ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ τῆς 10μηνου φυλάξεως, εἰς τὴν μητέρα ἡ ποινὴ 6μηνου φυλάξεως, εἰς τὸν ἀδελφὸν καὶ τὸν ὁδηγὸν τοῦ ταξιδίου μετὰ τὸ ὑποῖον τὴν ἀπήγαγον, ἡ ποινὴ τῆς 3μηνου φυλάξεως. Οἱ κατηγορούμενοι προσέδρσαν εἰς βαιοπραγίας διὰ νὰ ἀποσπᾶσιν τὴν Μοναχὴν ἀπὸ τῆς Μονῆς. Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ἔπρεπε νὰ φθάσῃ ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. Ἐκεῖνο ποὺ γνωρίζομεν εἶναι, ὅτι δὲν ἔχουν δικαίωμα οἱ γονεῖς νὰ ἐμποδίζουν τὸν υἱὸν ἢ τὴν θυγατέρα των, ὅταν θέλουν νὰ ἀφαιρηθοῦν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου».

Ἡμεῖς λέγομεν:

Θὰ ἦτο σφάλμα νὰ ὑποθεθῇ ὅτι διδάσκομεν ἀπειθεῖαν πρὸς τοὺς γονεῖς. Ἀλλὰ τὸ θέμα μας δὲν εἶναι ἐκεῖ... ἀλλὰ εἰς τὸ ὅτι ἐκάστη ψυχὴ εἶναι ἐλευθέρη καὶ ἐλευθέρως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξῃ τὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν ἡ καρδιά της καὶ ὁ ἔνθεος ζήλος της ἐπιποθεῖ. Τὰ δικαιώματα τῶν γονέων ἐπὶ τῶν τέκνων λήγουν εἰς τὸ σημεῖο ἐκεῖνο, ἀπὸ ὅπου ἀρχονται τὰ δικαιώματα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ὁ τῆς καρδίας Θεοκίνητος πόθος, πρὸς τὴν ζωὴν ἐκείνην, εἰς ἣν ἀφιερώθησαν τόσαι (πολλοὶ) ἁγίαι ψυχαί, αἱ τρωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ θείου ἔρωτος πρὸς τὸν Νυμφῖον Ἰησοῦν Χριστόν. Οὐδεμίαν λοιπὴν θέσιν καὶ ἐξουσίαν ἔχουν πλέον οἱ γονεῖς καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἐπὶ τῶν τέκνων κλπ., ὅτινα ποθοῦν τὴν ἐναρέτην βιοτὴν καὶ τρέχουν πρὸς τὴν Μοναχικὴν καὶ Παρθενικὴν ζωὴν.

Ὁφείλουσαν νὰ γνωρίζουν οἱ Μοναχομάχοι καὶ κληρικομάχοι ὅτι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν ἐπικρένεται ἡ Θεία ἀγανάκτησις καὶ ὡς Θεομάχοι λογισθῶσιν, ὅτι καὶ μόνον διὰ τὴν Θεοσιτυγὴ αὐτὴν προῦξιν των, (τὸ νὰ ἐμποδίζουν τὰ τέκνα των εἴτε διὰ τὴν Ἱερωσύνην, εἴτε διὰ τὴν Μοναχικὴν ζωὴν) τοῖς ἀξίζει αἰώνιος κόλασις.

Ὁ Θεὸς καὶ Ἱερὸς Χρυσόστομος εἰς λόγον Του πρὸς «Πιστὸν Πατέρα» λέγει... «Τούτοις τοῖς Πατέρας, τοὺς ἀνακόπτοντας πρὸς τὴν Μοναχικὴν ζωὴν τὰ τέκνα των ἐγὼ δύναιμι νὰ λέγω... ὅτι καὶ ἀπὸ αὐτοῖς τοῖς παιδοκτόνους χειρότεροι εἶναι... καὶ εἰσέτι λέγει... «Ἄς φροντίσωμεν νὰ γίνωμεν Πατέρες ἐναρέτων τέκνων... γυμνασθῶμεν ἀθλητῶν ἐποιρανίων...». Ἐπιπλέον πληροφοροῦμεν τοὺς τοιοῦτους πατέρας, ὅτι μέγα κακὸν προκαλοῦν εἰς ἑαυτοὺς καὶ τὰς θυγατέρας των, ἀνακόπτοντες τὴν πρὸς τὸν Παρθενικὸν βίον πορείαν των...».

Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλοποννησίωτης λέγει πρὸς τοὺς γονεῖς... Σπουδάζετε (Γονεῖς) νὰ γίνετε οἰκοδόμοι Χριστοφόρων Ναῶν, (διότι τοιοῦτος Να-

ὸς γίνεται ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ ὅταν ἐνθέριως καὶ μετὰ ζήλου ἀκολουθεῖ, εἴτε τὸν Μοναχισμόν, εἴτε τὴν Ἱερωσύνην). Γίνετε λέγει ἐπιμεληταὶ ἐποιρανίων ἀθλητῶν (διότι ἀθλητὴς γίνεται ὁ υἱὸς ἢ ἡ κόρη ποὺ ἐνδύονται τὸ εὐλογημένον ῥάσον) ἵνα καὶ τῶν στυφάνων αὐτῶν (τῶν τοιοῦτων τέκνων) τῆς αἰωνίου ζωῆς γίνεσθαι κοινωνοί».

Ὅσαι λοιπὸν νεανικαὶ ψυχαί, ἐπιθυμοῦν νὰ καταταγοῦν εἰς τὸ στράτευμα ΕΚΕΙΝΟΥ, ποὺ θέλει Μαρίας, παρὰ τοὺς πόδας Του, Μαρίας ποὺ μόναι των ἐξήτησαν καὶ ἔχασαν τὴν ἐκλογὴν ταύτην καὶ θέλουν νὰ γίνουν Χριστοφόροι Ναοὶ καὶ ἐποιρανιοὶ ἀθληταί. Ταύτας τὰς ψυχὰς νὰ τὰς βραβεύωμεν καὶ νὰ τὰς θαυμάζωμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰς προστατεύωμεν. Ὅσοι ὅμως ἀδυνατοῦν νὰ πράξουν ταῦτα καὶ ἐθελοτυφλοῦν, ὡς περιορισθῶν εἰς τὴν σιωπὴν καὶ νὰ μὴ τολμοῦν νὰ διώκουν ἢ ὑβρίζουν ταύτας, διότι θὰ συναντήσουν τὸν ἀδέκαστον Κριτὴν, ὅστις ζωηρῶς προστατεῖ τὰς ψυχὰς ταύτας καὶ τιμωρεῖ τοὺς διώκτας τούτων καὶ τοῦ Μοναχισμοῦ, ὡς ἐτιμώρησεν παραδειγματικῶς τοὺς Γονεῖς καὶ οἰκείους τῆς θαυμαστῆς καὶ ἐναρέτου ἐκεῖνης κόρης τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Νικολάου Καστορίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποστέλλομεν τὸ Εἶγε... Εἶγε!

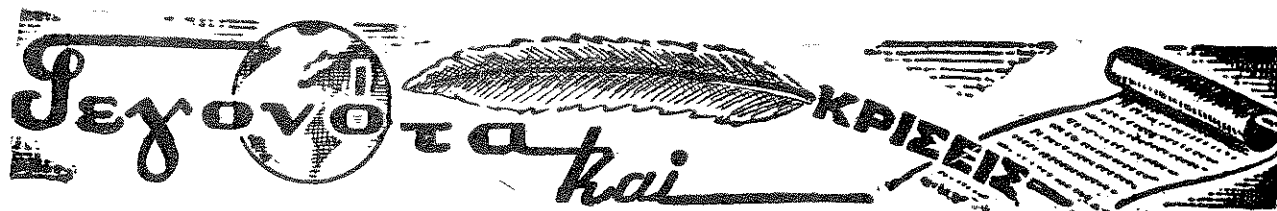
Α. Σ. Π.

Προέχει ἡ ἑνωσις τῶν Ὁρθοδόξων

Ἡ διορθόδοξος Θεολογικὴ Ἐπιτροπὴ δ' αὖ τὴν προετοιμασίαν τοῦ διαλόγου μετὰ τῶν μὴ Χαλκηδονίων Ἐκκλησιῶν, συνελθοῦσα διὰ πρώτην φορὰν εἰς Ἀντίς Ἀμπέμπας ἀπὸ 18—28 Αὐγούστου, προτείνει εἰς τὰς Ἐκκλησίας τὴν ἐναρξιν τοῦ «ἐπισήμου» διαλόγου. Ἡ Ἐπιτροπὴ θεωρεῖ «τὸν καιρὸν ἐπιστάντα» διὰ νὰ ἀρχίσῃ ὁ διάλογος οὗτος δεδομένου, ὅτι ἡ μέχρι τοῦδε γενομένη προπαρασκευὴ διὰ κοινῶν θεολογικῶν συνομιλιῶν καὶ ἐπισήμων ἐπαφῶν, εἶναι ἐπαρκής. Ταῦτα ἀναφέρονται μετὰ ἄλλων ἐπισήμων εἰς τὸ περ οδικὸν «Ἐπίσκεψις» (τεύχος 21).

Ἀλλὰ πρὸς τί ὅλα αὐτὰ αἱ προσπάθειαι δ' αὖ τὴν προσέγγισιν καὶ ἐνωσιν ἄλλοτε μετὰ τοὺς Καθολικοὺς, ἄλλοτε μετὰ τοὺς Ἀγγλικανούς, ἄλλοτε μετὰ τοὺς Ἀντιχριστοὺς καὶ ἄλλοτε μετὰ ἀφόρους ἄλλους αἰρετικούς καθ' ἣν στυγμὴν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ εἴμεθα διηρημένοι;

Οἱ ἁρμόδιοι παράγοντες δὲν πρέπει πρωτίστως νὰ φροντίσωσιν διὰ τὴν ἐνοποίησιν τῶν Ὁρθοδόξων οἱ ὅποιοι εἶναι διχασμένοι εἰς ὁμάδας τοῦ νέου καὶ τοῦ πατρικοῦ ἐκρητολογίου καὶ εἰς ἐνωτικούς καὶ ἀνθενωτικούς; Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον ἢ μάλλον οὐσιώδες ἀρχικῶς μὲν νὰ καταβληθῇ μία δραστηρία καὶ ἐντονος προσπάθεια δ' αὖ τὴν ἐνοποίησιν τῶν Ὁρθοδόξων καὶ ἐκ δευτέρου διὰ τὴν προσέγγισιν μετὰ ἄλλων ὁμολογιῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀποχρώσεων;

Ἀναοίνωσις

Ἡ Πολιτεία ἀναγνωρίζει πλέον τὰ μυστήρια τῶν παλαισημερολογιῶν κληρικῶν. Τοῦτο σαφῶς καὶ κατὰ τρόπον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησιν ἢ παρερμηνείαν προκύπτει ἐκ τοῦ προσφάτου ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1743) Σ)297 18.1.72 τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ὁρησκειμάτων αὐτοῦ, φέροντος τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Κ. Καύκοιλα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποφαίνεται οὗτος, ὅτι ὁ χειροτονηθεὶς τὸ ἔτος 1935 ὑπὸ Παλαισημερολογιῶν Ἐπισκόπων Μητροπολίτης τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας κ. Πολύκαρπος δέον νὰ ἀποχωρήσῃ τῆς Μητροπολιτικῆς ἑδρας Σισαλίου καὶ Σιατίστης βάσει τῶν διατάξεων τῆς ΑΣΤ)1948 Συντακτικῆς πράξεως.

Τὴν ὥς ἄνω ἀπόφασιν τῆς Πολιτείας σπεύδω νὰ γνωστοποιήσω μετὰ μεγίστης ἀγαθιάσεως πρὸς τὸ χριστοπλάνητον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ νὰ υπογραμμίσω ὅτι ἡ ἀναγνώρισις ὑπὸ τῆς Πολιτείας τῶν τελουμένων ὑπὸ τῶν κληρικῶν μας μυστηρίων, ἀποτελεῖ τὴν δικαίαν ἐπιβράβευσιν ποικυτῶν ἀγώνων καὶ ὀκνῶν προσπάθειων τόσον τοῦ κλήρου ὅσον καὶ τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γενεῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἐξ ἄλλου ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἀγιωτάτης μας Ἐκκλησίας, ὅτι καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας συμφωνεῖ ἀπολύτως μετὰ τὴν ἀπόφιν τῆς Πολιτείας περὶ ἀναγνώρισεως τῶν μυστηρίων μας. Τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ σχετικῆς ἐγγράφου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Σισαλίου καὶ Σιατίστης κ. Πολύκαρπου, τοῦ ὑποβληθέντος τὴν 15.1.72 εἰς τὸ ὅποιον οὗτος τονίζει, ὅτι ἡ ἀπόφασιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ὁρησκειμάτων περὶ ἀναγνώρισεως τῆς χειροτονίας αὐτοῦ τῆς γενεμένης τὸ ἔτος 1935 ὑπὸ Παλαισημερολογιῶν Ἐπισκόπων, ἐγένετο «τῇ προτάσει Τριῶν», ἡτοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τοὺς Ἀρμοδίους Παράγοντας τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Κυβερνήσεως οἱ ὅποιοι διὰ τῆς ἐπιδεικνείσης κατανόησεως τῶν κατὰ πάντα δικαίων αἰτημάτων μας διὰ τὴν τήρησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων, ἐπιλύουν σήμερον τὸ μέγιστον τῶν προβλημάτων τὰ ὅποια ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 ταράσσον τὴν γαλήνην καὶ τὰς συνειδήσεις τῶν Χριστιανῶν τῆς φιλιότητος Πατριδος μας.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἱ. Μονὴ Ἑσφιγμένου Προπύργιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

«Ἡ ὁσιωτάτη Ἱερὰ Ἀδελφότης τῆς Ἱ. Μονῆς Ἑσφιγμένου ἔχει δακρύσει τὰς συλλειτουργίας καὶ συμπροσευχὰς μετὰ τὰς ἐτέρας Μονὰς καθότι ἐπικοινωνοῦν μετὰ Οἰκουμένην καὶ νεοσημερολογίτας» (Περιοδ. «Ὁ Ἅγιος Σίμων ὁ Μυραβλότης, τεύχ. Ἰουλ. = Αὐγούστου ἐ.ε.).

Ἡ Ὁρθόδοξος καὶ ἀξιεπαινος αὐτὴ στάσις τῶν Πατέρων τῆς Ἱ. Μονῆς Ἑσφιγμένου, μίας τῶν καλυτέρων Κοινοβιακῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, προεξένησε μεγίστην ἀνησυχίαν εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, ἥτις δι' ἐπιστολῆς τῆς ἐζήτησε νόμῳ εἰναι τοῦτο εἶναι ἀληθές.

Ἀπορούμεν καὶ θλιβόμεθα καιρίως πληροφορούμενοι ταῦτα, διότι ἡ Ἱερὰ Κοινότης ὡς ἐκ τῆς θέσεώς της ὤφειλε νὰ ἀνησυχῇ περισσότερο ἢ μάλλον ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς Οἰκουμενιστὰς καὶ νεωτεριστὰς καὶ οὐχὶ διὰ ζηλωτὰς Πατέρας προθύμους καὶ τὴν ζωὴν των νὰ θυσιάσουν χάριν τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας.

Ἐπιβεβλημένη διαμαρτυρία

Τὸ «Φεστιβάλ τοῦ Φωτός» τὸ ὅποιον ἐσχεδιάσθη καὶ ἐπραγματοποιήθη προσφάτως εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὑπὸ εὐοφίμων ἐπ' στημόνων, διανοουμένων, πολιτικῶν καὶ τιμῶν κληρικῶν συνετάραξε καὶ ἀφύπνισε πολλὰς συνειδήσεις. Παρουσιάσθη δὲ ὡς μία ὑγιὲς ἀντίδρασις ἐναντίον τῆς ρυπαρογραφίας, ἡ ὁποία κατακλύζει σήμερον ὅσον ποτὲ ἄλλοτε τὴν Ἀγγλίαν.

Πιστεύομεν ὅτι οἱ ἀρμόδιοι κυβερνητικοὶ παράγοντες θὰ λάβουν τὰ δέοντα μέτρα πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς νομοθεσίας, ἥτις προστατεύει τὴν διάδοσιν τοῦ κιτρίνου ἐντύπου. Τρέφομεν ἀγαθὰς ἐλπίδας περὶ τούτου, διότι τοῦτο ἄλλως τε ἀπήτησεν καὶ ὁ τύπος καὶ ἰδιαίτερως ἡ ἐφημερίς «Ντέιλι Τέλεγκραφ».

Ἀναοίνωσις

Φέρεται εἰς γνώσιν τοῦ κοινῶς, ὅτι τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ γίνῃ ὡς εἴθισται καὶ πάλιν ἐορταστικὴ ἐκδήλωσις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν Ἀθήναις εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Τριῶν Ἱερῶν Χωρῶν ὁδὸς Μενάνδρου 4 τὴν 3.30 μ.μ. ὥραν.

Ὁμοίως τὴν Βαλ Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, θὰ γίνῃ εἰς Θεσσαλονίκην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, ὁδὸς Μακεδονομάχων 23 Καλλιθέας, στάσις Πράσινοσ Μύλος.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐκδηλώσεις θὰ παρίσταται ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Ἱερατεῖον μας.